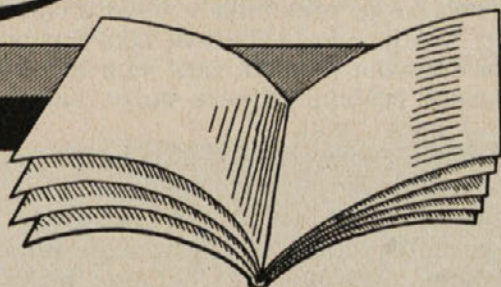

CVETJE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - V.
M A J

P. KRIZOSTOM:

Majniška pesem.

Sapice maja
so nam prinesle
Mater ljubezni —
Zarjo iz raja.

Lilija bela
sredi planjave
v slavo Mariji
je zadehtela.

In lahkokrila
ptičica zvonko
božjo Kraljico
je počastila.

Deklica čula
pesem je majsko.
K nogam Devici
rož je nasula.

Sredi oltarja
v lučkah in cvetkah
tiho kraljuje
majniška Zarja.

P. MODEST:

V MAJSKEM CVETJU.

Po dolgi ledeni zimi so zaveli lahni pomladanski vetrovi čez hrib in plan in narava se je prebudila v novo življenje: vse brsti, poganja in cvete. Kakor zunaj v naravi, tako naj bi tudi v naših dušah pognala cvetoča duhovna pomlad, zato nam katoliška cerkev v tem času posebno priporoča češčenje Matere božje, kateri je posvetila ves najlepši pomladanski mesec maj.

Drugi narodi imajo svoje „majniške pobožnosti“, mi Slovenci pa s „šmarnicami“ venčamo svojo nebeško Kraljico. To je naša posebnost, zato si tudi šmarnico oglejmo in vzemimo za zgled.

V slovenskih pesmih je kita cvetja znamenje ljubezni. „Kito cvetja mu je dala, s cvetjem dala mu srce.“ Česar se preprosto ljudstvo rado poslužuje v navadnem življenju, s tem tudi pogosto izraža svoje duhovno doživetje na verskem polju. — Čemu cvetlice na domačih oltarčkih pri krščanskih družinah? Čemu cvetoči venci krog Marijinih kipov in podob v znamenjih po samotnih križpotih? Čemu duhteči šopki in razkošna razsvetljava Marijinih oltarjev po naših cerkvah? Znamenje ljubezni je vse to; ljubezni slovenskega ljudstva do nebeške Matere in Device.

Ko smo včasih kot otroci stikali za šmarnicami, nismo bili zadovoljni z vsako, ki smo jo mogli doseči. Radi smo pač imeli vse snežnobele zvončkaste cvetove; toda naše hrepenenje je bilo dopolnjeno in se je spremenilo v nepopisno radost, kadar smo našli Marijino šmarnico. Ta je navadni šmarnici povsem enaka na zunaj, znotraj pa v središču cveta ima rdečo krono, kakršne ona navadna nima. Take Marijine šmarnice so zelo redke, zato je tudi razumljivo, da smo bili tim bolj veseli, čim več smo jih prinesli domov pred Marijino podobo ali v cerkev na majniški oltar.

Tudi ti rad prinašaš šopke lepo dišečih šmarnic majniški Kraljici. Ali pa misliš na to, da ji moraš s cvetjem podariti tudi svoje srce? Srce, ki naj bo vsaj nekoliko podobno šmarnici, ako hočeš, da bo tvoj dar Mariji ljub in drag.

Snežnobela barva šmarničnega cvetja naj te spominja na nedolžnost, ki mora odevati tvoje srce. Pri sv. krstu si jo prejel, takrat ko si postal otrok božji in dedič nebeškega kraljestva. Skrbi torej, da jo prineseš neomadeževano pred božji prestol kot svatovsko oblačilo na nebeško pojedino. Ko se je Jezus spremenil na gori Tabor in je bila njegova obleka bela ko sneg, tedaj se je slišal glas iz oblaka: „Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam dopadenje.“ Tako tudi tebi, ako imaš belo obleko nedolžnosti, kliče nebeški Oče: Ti si moj ljubi otrok, nad teboj imam dopadenje. Kdor je Bogu ljub, ta je drag tudi Mariji; kdor Marijo časti, tega se veseli tudi Bog.

Rdeča krona sredi cveta Marijine šmarnice naj te opozarja na gorečo ljubezen, ki mora žareti iz tvojega srca k nebeški Kraljici. Kdor ljubi, se rad mudi pri ljubljenem bitju. Dobri otroci, tudi odrasli, se težko ločijo od svojih ljubljenih in ljubečih starišev; raje bi ostali pri njih, da bi jim z dejanji povračevali njihovo ljubezen. Tako tudi ti, ki si s šmarničnim cvetjem položil na majniški oltar svoje srce in njegovo ljubezen, pogosto misli na Marijo; k njej dvigaj svoje roke, ne samo tedaj, ko boš v stiskah potreboval njene pomoči, marveč zlasti takrat, ko ti bo svet kaj drugega nudil v njeno zameno.

Še nekaj se moraš učiti od šmarnice. Ona raste po gozdovih, po samotnih krajih; ob cestah, ob širokih shojenih potih je ne najdeš. Tu bi bila namreč izpostavljena cestnemu prahu in blatu ter bi svoje snežne beline ne mogla ohraniti. Ta ali oni bi jo pohodil, umazal ali strl, da bi morala prezgodaj usahnuti. Drugi pa bi jo lehkomišljeno odtrgal, se z njo kratkočasil in se veselil njenega prijetnega vonja; ko bi pa ovenela, bi jo vrgel proč in se nič več ne zmenil za njo. — To je hudobni

svet, pred katerim je tvoja nedolžnost v vedni nevarnosti. Ako hočeš biti lepo duhteča šmarnica pred oltarjem majniške Kraljice, potem se ogibaj šumnega sveta in njegovih razuzdanosti, ogibaj se ne samo grešnega, marveč tudi nepotrebne govornosti. Čimbolj si na svetu le po zunanje, tem bliže si Mariji v svoji notranjosti.

Tebi, nebeška Gospa, s cvetjem poklanjamo tudi svoja srca. Ti jih čuvaj, ti jih brani, ti jim ohrani nedolžnost!

P. ROMAN:

SV. PAŠKALA POSLEDNJA MOLITEV.

17. m a j a.

V majniku rojen (17. maja 1540) — v deželi solnca Aragonski si kot cvet v ogradi kipel v nebo in poznal eno samo hrepenenje — čistost in lepoto.

Neuk in preprost si o jasnosti duha sanjal in po modrosti črk ti je hodila želja.

Oboje si dosegel. Vender ti knjige niso bile usojene. Kot pastir si ovcam pota kazal in služil tujim gospodarjem z zvestobo, ki je kakor suho zlato.

Pastirska pesem je često poredna, ti je nisi poznal. Pastirski plesi v deželi Aragonski ljubijo strastno godbo brezdomcev ciganov — ti je nisi ljubil. Pastirji pletejo vence svojim dragim, ki jim to ljubav plačajo z žarom in nasmehom svojih južnih oči. Ti Paškala si pletel vence eni sami gospej — Madoni.

Ljubili so te kot kralja pastirjev. In če bi hotel bi Ti drugi služili — pa nisi hotel.

Zitno polje ti je bila pesem o Ljubezni, ki je do konca ljubila, viseči grozdi aragonske trte kot odprta rana Tvojega Gospoda.

Ponujali so ti ljubezen lepote in še njen bogati prostorni dom — pa si zavrnil, da odideš v tihoto celice, da pastirsko ubožstvo zamenjaš s frančiškanskim.

Za teboj so tekle solze, mlad si bil in lep in ves svež v svoji nedotaknjenosti — tako redki pa razumejo, da tudi drobni rudeči plamenček pred našimi tabernaklji boli, boli... Najboljša srca, najnežnejša! Kdor to ve, razume — kdor ne ve, se smehlja v neveri.

V samostanu. Preprosto delo, vratarja, težaka, vrtnarja so ti dali, tudi predstojnik si bil, pa si se tega sramoval, celo poslanec si bil in preprost si se vrnil iz šumnega Pariza nazaj v samostan Villareal.

Ena sama prejasna luč ti sveti v vseh bojih, bridkosti, odpovedih, zatajevanju: Beli sijaj posvečene hostije.

Ti si razumel njen skrivnostni molk. Ti si razumel to nemo govorico. Ti si videl življenje za to kopreno, za tem zastorom. In temu življenju si služil preponižen hlapec in zadnji med brati, vse življenje.

Večer življenja. Tvojo preprostost presega samo še tvoja svetost. Bliža se zadnja jasnost, bliža se luč, ki teme ne pozna. Kako sladek je mir po dolgem trudu.

V cerkvi ležiš pred svojim Gospodom. Nem in tih, ves uganka, tako zagoneten... Za te se daruje sv. maša. In v hipu, ko se po besedah in veri življenje poraja na oltarju, se tvoje zmučeno telo poslednjič dvigne, in poslednjič moliš svoj: Molim te ponižno, Kralj in Visokost... In nato omahne mrtvo truplo zopet nazaj.

To se je zgodilo 17. maja 1592.

Tedaj je sv. Paškala molil zadnjo molitev na zemlji.

• • •

1618. je bil proglašen za blaženega, 1690. je bil prištet med svetnike, delavski papež Leon XIII. pa ga je imenoval 1897. za priprošnjaka vseh onih, ki še posebej služijo življenju našega življenja v naših tabernakljih.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

SV. FRANČIŠEK, MOŽ ŽIVE IN MOČNE VERE.

2. Za vero je deloval.

Sv. Frančišek pa ni samo po veri živel, ampak je za vero tudi delal. Bil je ne samo velik svetnik, temveč tudi velik apostol. V začetku, ko se je posvetil bogoljubnemu življenju, ga je zelo mikalo puščavniško življenje. Najrajši bi se bil umaknil v kakšen samotni kraj, ter se tamkaj posvetil izključno le posvečenju lastne duše. Ko pa se je spomnil, da je Sin božji sam prišel iz nebes ter se veliko trudil za zveličanje duš, je takoj naredil sklep, da ga hoče tudi v tej stvari posnemati. Po zgledu svojega božjega Mojstra je bil torej ves goreč za čast božjo, za razširjanje svete vere in za zveličanje neumrjočih duš. Z vsemi močmi se je trudil in prizadeval, da bi poživil in utrdil v človeških srcih vero ter obnovil med ljudmi propadlo krščansko življenje. V ta namen je prepotoval in obiskal mnogo vasi, trgov in mest ter povsod z apostolsko gorečnostjo oznanjeval božjo besedo. Uspeh je bil izredno dober. Kjerkoli je nastopil, povsod se je krščansko življenje poživilo in prenovilo.

Ni pa bil zadovoljen samo s tem, da je delal za verski in нравni preporod svojih rojakov, ampak je pristrčno želel prižgati luč svete vere tudi vsem tistim, ki so še tavalili po temi krivoverstva ali poganstva. Zato se je leta 1219. podal v Egipt in tamkaj celo pred sultanom oznanjeval Kristusovo vero. Kmalu potem je poslal svoje redovne brate v Maroko, da bi na afrikanskih tleh nanovo zasadili krščansko vero. Ko so ravno ti bratje v Maroku prelili svojo kri za Kristusa ter umrli mučeniške smrti za svojo vero, se je sv. Frančišek zelo veselil nad njihovo stanovitnostjo ter zahvalil Boga, da jim je podelil mučeniško krono, po kateri je tudi sam iskreno hrepenel.

Ko se vsled bolehnosti in slabosti ni mogel več podajati na težavna misijonska potovanja, ko ni mogel več s pridigami navduševati ljudi za Kristusa in čednostno življenje, je pa vzel v roke pero ter se s peresom trudil za zveličanje duš. Pisal je dvoje obširnih pisem: eno na vse duhovnike, drugo pa na vse vernike celega sveta. Sv. Frančišek je bil res pravi apostol svojega časa.

Kakor trinajsto stoletje, v katerem je živel sv. Frančišek, tako potrebuje tudi današnji čas apostolov, ki bi naj delali za obnovo verskega in krščanskega življenja. Sedaj živimo v silno resnih časih. Po celem svetu se bije neizprosni boj proti veri in proti katoliški Cerkvi. Nekatere stranke, na primer boljševiska ali komunistična, so prevzele ta boj celo v svoj program, katerega tudi dosledno izvajajo. Kako žalostne so verske in cerkvene razmere na Ruskem, v Mehiki, ali pa na nekdanjem Dunaju, kjer je samo v zadnjih desetih letih odpadlo 150.000 ljudi od vere in je že skoraj 10.000 otrok nekrščenih. Po celem svetu se opazuje neka verska brezbriznost in propadanje krščanskega življenja.

Kaj hočemo storiti proti tej poplavi brezverstva, ki se pojavlja že tudi v naših krajih in med našimi ljudmi? Ali ni tudi v Sloveniji nekaj takih krajev, kjer se ljudje nič več za vero ne zmenijo in živijo čisto po pogansko? Ali hočemo mirno gledati, da bo šel ta verski razkroj nemoteno svojo pot naprej, da se bodo ljudje vedno bolj in bolj pogrezali

v brezverstvo in grešno močvirje in da bo prišlo tudi pri nas do takih razmer, kakor so sedaj na Ruskem in v Mehiki? Bog nas varuj, da bi bili tako strašno lahkomišljeni in bi ničesar ne storili proti nevarnosti, ki nam grozi in preti od vseh strani! Če je v nas kaj ljubezni do Boga in bližnjega, če imamo v sebi kaj čuta za poštenje in svojo dolžnost, potem se moramo potegovati za čast božjo, za poglobitev vere, za pravice sv. Cerkve, za krščansko šolo, za dober tisk, za krščansko vlado in za ureditev človeške družbe na krščanski podlagi.

V prvi vrsti smo mi, Frančiškovi otroci, dolžni prevzeti ta opostolat. Mi moramo biti bojevniki za sveto vero, stražarji katoliške Cerkve in gorečniki za čistost življenja. Ne samo z molitvijo in lepim zgledom, ampak tudi z besedo in dejanjem moramo delati na to, da se bo vera povsod upoštevala in spoštovala in da bodo ljudje živeli po predpisih svete vere. V ta namen hočemo od hiše do hiše, od vrat do vrat priporočati katoliške časopise, hočemo agitirati za katoliške organizacije, hočemo sodelovati pri katoliških društvih, hočemo obiskovati katoliške prireditve, hočemo podpirati duhovnike pri njihovem apostolskem delu, navduševati mlačneže za spolnjevanje verskih dolžnosti ter na vse mogoče načine pospeševati krščansko misel in krščansko življenje. Sedaj niso več tisti časi, da bi se zaprli v svojo hišo in svoje stanovanje, živeli sami za sebe ter skrbeli le za svoje lastno zveličanje in za svoj lastni blagor. Sedaj je treba pomagati tudi drugim, da bodo ostali zvesti svoji veri, živeli krščansko ter se nekoč zveličali. Vsi brez izjeme, duhovniki in neduhovniki, smo poklicani delati za vero in za zveličanje duš. To delo zasluži, da se zanj žrtvujemo in da smo nanj ponosni.

(Dalje prihodnjč.)

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Tvoje sodbe...

Gospod sam je povedal priliko o neusmiljenem hlapcu, ki je dal zapreti svojega sohlapca radi malenkostnega dolga okoli 1040 Din, čeprav mu je bil pravkar njegov lastni gospodar odpustil dolg, ki je znašal prilično 650 milijonov Din. Ogorčeni smo v srcu nad tem človekom, ne pomislimo pa, da bi morali biti morda še veliko bolj ogorčeni sami nad seboj. Obsojamo umazano hlapčevo ravnanje, radi pa pozabljamo, da s tem obsojamo sami sebe.

Bral sem nekje, da imamo vsi skupaj veliko več farizejskega duha, kakor si sami mislimo. Sodnikov je povsod dosti, manjka pa ljudi z dobrotnim razumevajočim srcem. Kako težko je pravično soditi svojega bližnjega! Kdo more poznati vse skrivne vplive, ki so povzročili, da je njegovo dejanje tako, kakršno je?

Veš-li, koliko sta tega kriva dedno obremenjenje in slaba vzgoja? Veš-li kako vroča kri in kako viharne strasti divjajo v njem, med tem ko vlada v tvojem srcu mir in tihota? Veš-li koliko različnih, večkrat žalostnihkušenj mu je vzelo srčnost in veselje? Veš-li kakšen duševni pritisk ga je privedel do tega, da je storil to, kar mu ti šteješ v zločin? Veš-li, če morda on ni prisiljen žrtvovati mnogo več, da se ohrani na površini, kakor ti, ki se prištevaš pravičnim in mečeš nanj kamenje? Veš-li, če morda njega Bog ne ceni višje, kakor tebe s tvojo farizejsko in trdo pravičnostjo?

Bog je dobrotljiv in mil, in kolikor bolj se ljudje Bogu približajo, kolikor bolj postanejo zreli in globoki, toliko bolj mila in dobrotljiva je tudi njihova sodba. Trde sodbe v ustih človeka so zato skoro vedno dokaz njegove duševne nezrelosti. Iz načina, kako kdo svojega bližnjega sodi, lahko sklepamo, kakšen značaj ima. Kako srečno bi marsikdo lahko živel, če bi se za tuje zadeve tako malo brigal kakor za svoje lastne.

Toda za lastne napake se zelo malo brigamo. Najraje jih spregledamo, in če jih že vendarle moramo videti, tedaj smo njim nasproti naravnost genljivo velikodušni. Tedaj ne govori iz nas sodnik, ampak nežnočuteč prijatelj, ki rane ne odpira in ne kaže, ampak jo zaveže in pokrije s plaščem ljubezni. Morebiti je napaka tako velika, da je tudi najnežnejša ljubezen ne more zakriti; pa tudi tedaj je sodba povsem drugačna, če gre za lastno ali za tujo napako.

Ljubezen, ki govori o lastni napaki, pravi:

„Drugi bi na mojem mestu ravno tako napravili.

Tudi drugi niso nič boljši.

Strast v meni je bila premočna.

Bil sem preveč utrujen in ubit.

Bil sem preveč razdražen in razburjen.

Toliko hudega sem že skusil v življenju, da sem povsem zagrenjen in nimam več poguma, da bi bil dober.

Zapeljan sem bil in zlo se mi je pokazalo v tako lepi luči.“

Sodba o drugih pa se glasi takole:

„To je nezaslišan in neodpustljiv prestopek.

In to je storil kljub vsem svojim obljubam in zagotovilom.

Svaril sem ga, tako živo sem mu na srce govoril in ga opozoril na vse posledice, pa ni nič pomagalo.

Brezpogojno mora biti kaznovan, to je vnebovpijoča krivica, to zahteva splošni blagor.

Koliko pohujšanje! Kako sploh more razsoden človek kaj takega napraviti?“

Če se tebi kaj ponesreči, praviš: Smolo sem imel! Če pa tvojemu bližnjemu, tedaj praviš: Sam je kriv!

In kaj bi rekel k temu Zveličar: „Ne sodite in ne boste sojeni; ne obsojajte in ne boste obsojeni. S kakršno mero namreč merite, s tako se vam bo odmerilo.“ (Luk. 6, 37—38).

Lucas.

DR. FR. JAKLIČ:

DOBRI BOG.

Edino sredstvo, ki je še učinkovalo, so bile kazni. Takrat, ko je Bog udaril z bičem, se je trdovratni narod zdrznil in vsaj začasno priznal svoje prestopke in dolžnosti. Ko jih je torej Bog tepel, jim je ravno s tem izkazoval svojo dobroto; zdravila so bila sicer grenka in trpka, ali druge pomoči ni bilo.

Kakor hitro pa so Izraelci pokazali količkaj kesanja in dobre volje za bodočnost, jim je Bog takoj odvzel kazni in zopet jim je bil dober oče. Kakor zveni iz materinih karajočih besedi njena ljubezen, ki komaj čaka, kdaj se bo zopet v vsej svoji moči pokazala, tako so tudi Izraelci ob vseh grož-

njah in kaznih božjih lahko čutili, koliko silo si mora Bog takorekoč delati, da zakrije svojo negujočo ljubezen, ter jim pokaže obraz nevolje in srda. Ali nimajo tega smisla lepo izraženega Jeremijeve besede, ki mu jih je govoril Gospod: „Pojdi oznanjat te besede, govoreč: Vrni se, odpadnica Izrael, govori Gospod. Ne bom vas jezo gledal, kajti dobrotljiv sem, pravi Gospod, in ne držim jeze za vedno. Spoznaj sama svojo krivico, da si odpadla od Gospoda! Povrnite se, verolomni sinovi, pravi Gospod, in sprejemem vas!“ (3. 12, 13). In v zadnjem poglavju preroka Ozeja jim Bog tolažilno govori: „Ozdravil bom njih odpad, potem jih bom pa vzljubil in jeza moja se bo odvrnila od njih. Bom kakor rosa Izraelu, cvetel bo ko lilija in poganjal korenine kakor Libanon“.

Ob prvem znaku kesanja in ob najšibkejšem, pa resno mišljenem sklepu za bodočnost je Bog hipno pozabil vso nezvestobo Izraelcev, pozabil je tudi na svoje grožnje in se je spominjal le na eno: da je on njihov ljubeči oče, oni pa so njegovi ljubljene otroci, njegove sirote. Njegova ljubezen in dobrota, sočutje in usmiljenje, potrpežljivost in prizanesljivost se potem še toliko silneje privali iz njegovega neskončno dobrega srca.

• • •

Iz dveh vzrokov je pa bil v duševnost Judov kljub temu vtisnjen nek boječ strah pred Bogom, ki se ga niso prav do Kristusovih časov mogli iznebiti:

Judom je Bog ponovno zatrdil, da jim je oče, oni mu naj bodo pa kakor otroci. Pri starih narodih, osobito na Vzhodu, je pa imel oče drugačno stališče, kot ga ima sedaj pri nas. Oče je bil glava in vodnik družine, bil je zanjo kralj in hišni duhovnik. Hišni člani so morali to upoštevati ter priznavati z besedo in dejanjem, on je čuval do njih razdaljo spoštovanja, meneč, da mu prevelika zaupnost odvzame sijaj in blesk družinskega poglavarja. Zato ni prišla nežnost do polne veljave. Zato pa tudi ob božjem zatrjevanju njegovega očetovskega razmerja niso znali odkriti vse polnosti in vsega bogastva najnežnejše zaupnosti in najbolj nesebične dobrotnosti.

Na Izraelce je vplivalo tudi mišljenje poganskih narodov, od katerih so bili obdani, ter so imeli tako radi stike z njimi, kljub božji prepovedi. Glavno čuvstvo, ki so ga namreč imeli pagani do svojih bogov, je bilo čuvstvo strahu in bojazni. Se na misel jim ni prišlo, da bi šli molit ali darovat iz ljubezni ali spoštovanja, marveč skoro edini nagib je bila želja, živeti v miru z božanstvi, katerim se človek tako hitro, tudi nevede zameri, ter se spravi z njim, kadar so z nesrečami začeli kazati svojo užaljenost. In ta plaha bojazen je polagoma prešla tudi v mišljenje in čuvstvovanje Izraelcev.

Jezus je pa s svojimi jasnimi, gorkimi besedami odstranil tudi te predsodke. Z njegovim nastopom se je bogato izpolnilo, kar je zapisal sv. Pavel v pismu do Tita, ki ga nam bere sv. Cerkev na sveti dan: „Preljubi! Prikazala se je dobrota in ljudomilost Boga“ (3. 4).

Neomejena tiskovna svoboda more in sme biti le tam in takrat, če in kjer so ljudje prosti vseh strasti in se klanjajo le pameti in resnici.

Aszalay.

ZUPNIK I. SESEK:

NAŠ MOŽ IN TRETJI RED SV. FRANČIŠKA.

Zalostna resnica sedanjega časa je, da je večina naših mož vse preveč mlačna za vero in versko življenje. Celo brezbriznost (indiferentizem) in popolna brezbožnost ni več tako redka med našimi možmi. In kdo bi se temu tudi čudil? Saj je pri mnogih možeh njih odnos do pravega resničnega krščanstva tako močno zatemnel, da rajši verujejo lažnjivim prerokom kot svojim rednim dušnim pastirjem. Zato imajo ti „grabežljivi volkovi“ na žalost izredno veliko uspeha. Sicer pa tudi kako bi moglo biti drugače, če pomislimo, koliko se trudijo nasprotniki po svojih agitatorjih v gostilnah, na vlaku, zlasti pa potom svojega brezverskega oziroma protiverskega časopisja, da bi predvsem naše može odtrgali od vere in cerkve. Nihče ne more trditi, da resnično dejanski položaj ni tak.

Skrajni čas je tedaj, da tudi mi z naše strani obračamo več pažnje in več skrbi za naše katoliške može, da bodo vendarle ostali značajni in trdni v veri in da bodo zvesto spolnjevali svoje verske dolžnosti. Mož namreč ni samo glava žene (1 Kor. 11, 3), marveč je glava cele družine sploh. Ta glava pa naj bo prešinjena s strahom božjim; kajti začetek modrosti je strah božji (Ps. 110, 9). — Pa tudi za Cerkev, pravi čikaški kardinal Mundelein, je mož toplomer, po katerem se more meriti učinkovitost njenih predpisov in nauk v ljudstvu. — Sploh v današnjem javnem življenju nujno potrebujemo mož, ki so v resnici čednostni, dobro izšolani v versko-nravnih stvareh, polni srčnosti in goreči apostoli. Le take može moramo iskati, odnosno vzgajati; to bodi naša naloga in naša vestna dušnoparstirska dolžnost. Pij XI. nam to potrjuje s svojim pozivom h katoliški akciji, katere patron je uprav redovni ustanovitelj sv. Frančišek Serafski „vir catholicus et totus apostolicus“, ves katoliški in apostolski. Zato je najnaravnejši in najuspešnejši pripomoček, da bo naš mož res vse svoje dolžnosti sebi in družini v blagor spolnjeval, ravno tretji red sv. Frančiška Asiškega. Da, brez dvojbe bi bilo zasebno in javno življenje vse drugačno in bolj v skladu z božjimi in cerkvenimi zapovedmi, ako bi imeli veliko zavednih in dobrih mož-tretjerednikov. Naša posebna skrb mora torej biti poslej pridobivati tudi može za III. red. Geslo naše naj bo: „Tudi naš mož bodi tretjerednik!“

I. Zakaj naj bode tudi naš mož tretjerednik? Kateri razlogi govorijo za to?

a) Namen sv. cerkve je, voditi ljudi k večnemu zveličanju. Da sv. cerkev ta namen lažje in gotoveje doseže, da bi se ljudje lažje in gotoveje zveličali, da bi dosegli tim večjo stopnjo popolnosti na zemlji in v nebesih, tim večje plačilo, k temu pripomore v prav obilni in posebni meri ravno tretji red. Ker so za moške ista nebesa, kakor za ženske, ker se morajo moški posluževati istih pripomočkov, kakor ženske, da se zveličajo, je popolnoma jasno, da je želja sv. cerkve, da so tudi možje-tretjeredniki in ne le ženske. Pa tudi vsakdo sam lahko sprevidi, da je za moške ravno tako dobro in potrebno, da so v tretjem redu, kakor za ženske. Ko papež Gregorij IX. imenuje tretjerednike „Makabejce in vojake Kristusove“, nedvomno misli pri tem na katoliške može.

b) Sv. Frančišek As., ustanovitelj III. reda, tega ni ustanovil samo za ženske, ampak tudi in še bolj za može, ki hočejo zunaj med svetom

bogoljubno živeti in so pripravljene v vsakem stanu urediti vzor krščanskega življenja ter ta vzor zastopati povsod, v družini in javnem, družabnem življenju. Svoje krščanske vzore pa močje najlažje dosežejo v III. redu. Zakaj asiški ubožec išče in zbira le močje, ki so vsikdar pripravljene potegniti se za vero, ki so vitezi brez strahu in brez graje, močje, ki so pripravljene neustrašeno bojevati se za sv. krščanska načela, ki so pripravljene braniti ne le dom in družino, ampak tudi oltar, močje, ki so pripravljene nastopiti tudi v obrambo Cerkve in krščanske družbe. On noče nergačev, dvomljivcev, ampak hoče močje, ki znajo moliti, delati, bojevati se in reformirati, ki pa s poboljšanjem sveta začenjajo najprej pri sebi. Nad 50 močje, ki so že prišteti med svetnike, ali proglašeni za blažene, je doseglo smoter in ideale krščanskega življenja ravno v III. redu.

c) Naš močje bodi tretjerednik dalje zato, ker vsak naš močje pravila III. reda prav lahko spolnjuje. — Kdo bi si upal trditi, da ne bi mogli močje, naj si bodo še tako zaposleni, zmoliti vsak dan 12 očenašev, opraviti kratko molitev pred jedjo in po jedi, zvečer izprašati svojo vest, mesečno prejemati sv. zakramente in, kadar je mogoče, biti tudi ob delavnikih pri sv. maši? — Samo vzglednim, dobrim in značajnim vernikom bo uspelo, da se odpravijo razne slabe in grešne razvade, da ni plesov in nedostojnih iger, da se zabrani razširjenje in branje slabih knjig in časopisov. — Ali ni častno za močje, če bodo kot učenci Križanega gojili ljubezen, ki zna odpuščati in dajati s tem vsem lep vzgled? — Ali je mar to tako težko, da nosijo tretjeredniški pas in škapulir, se postijo na predvečer praznika sv. Frančiška in brezmadežnega spočetja D. M.? — Kako je prav, da napravijo pravočasno oporoko (testament), da zvesto spolnjujejo vse svoje stanovske dolžnosti, da se nosijo svojemu stanu primerno in da trezno in zmerno žive.

(Dalje prihodnjič.)

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

O nezakonski materi.

Kaj pa je tebe treba bilo.	Oče so kleli, topli me,
Dete ljubo, dete lepo!	Mati nad mano jokali se:
Meni mladi deklici,	Moji so mene sram'vali se.
Neporočeni materi? —	Ptuji za mano kazali so.

S temi besedami nam brez vsakega pretiravanja slika pesnik Prešeren dejanski položaj nezakonske matere. Z malimi izjemami veljajo te pesnikove besede tudi še dandanes. Vendar pa se mi zdi, da ogorčenje, ki vlada tozadevno med ljudmi, ni vedno na pravem mestu. Tudi med katoliškimi krogi vladajo o tem vprašanju večkrat zmotni nazorji, zato je prav, da to vprašanje tudi s katoliškega stališča osvetlimo.

Upravičeno je ogorčenje nad nezakonskim materinstvom, v kolikor je to vidno znamenje npravnega prestopka. Kakor moramo obsojati druge grehe, moramo tudi tega; toda tudi o tem grehu velja, da moramo greh sovražiti, grešnika pa ljubiti, da ga rešimo. Rojstvo nezakonskega otroka je nedolžno, kakor je nedolžno rojstvo zakonskega otroka.

Upravičeno je ogorčenje nad nezakonskim materinstvom, v kolikor je tu nevarnost, da otrok morda ne bo dobro vzgojen, ker se mati, ki mora sama skrbeti zase in za otroka, ne utegne toliko baviti z otrokovo vzgojo.

Neupravičeno pa je to ogorčenje, ker vsakdo, ki pozna življenje, dobro ve, da bi se deklice lahko izognilo posledicam svojega nraynega prestopka, če bi hotelo. Vsakdo tudi ve, da bi s tem zagrešilo hujši nrayni prestopki, ki se mu pravi umor človeškega življenja. Vsekakor je po katoliški nraynosti boljše, da se izogne vsaj drugemu nraynemu prestopku, če je deklica napravila prvega.

Neupravičeno je ogorčenje tistega, ki je na katerikoli način dejansko grešil zoper šesto božjo zapoved, ker sam ni za las boljši.

Neupravičeno je ogorčenje tistih, ki splavljajo, ker ne samo, da sami niso za las boljši, imajo poleg prvega tudi drugi nrayni prestopki na vesti.

Neupravičeno je ogorčenje nad nezakonsko materjo, dokler ne bo enakega ogorčenja in ponižanja deležen tisti, ki je to mater v najtežjih trenutkih zapustil; in dokler ne bodo enakega ogorčenja in ponižanja deležni tisti, ki rabijo prohibitivna sredstva ali se v zakonu branijo otrok.

Neupravičeno je ogorčenje tistih, ki si glede šeste božje zapovedi nimajo ničesar očitati, ker oni bi morali spolnovati nauk apostola Pavla: „Kdor tedaj meni, da stoji, naj gleda, da ne pade.“ (1 Kor. 10, 12), in posnemati božjega Zveličarja, ki je rekel grešnici: „Tudi jaz te ne bom obsodil. Pojdi in odslej več ne greši.“ (Jan. 8, 11).

P. ADOLF:

SPOMINI IZ MISIJONSKEGA ŽIVLJENJA.

Vojni vjetnik na Rasetinu.

Veliko je nekaj relativnega, negotovega. Kar je za enega veliko, je ravno za drugega malo, in nasprotno.“ Tako sem odgovoril. A takega odgovora menda ofisir ni pričakoval, ker je precej debelo in v stran pogledal. Čez dalj časa me prav živo pogleda in na kratko vpraša:

„Koliko angležkih funtov imate?“

Čutil sem že dalj časa, da me zna pustiti vizitirati. Da imam denar na dveh krajih, tega mu vendar nisem hotel in tudi ne mogel povedati. Neresnice govoriti pa pošten človek nikdar ne sme. Naj naredi z menoj kar hoče, sem si mislil. Pogledal sem tudi jaz Angleža prav živo in rekel sem mu prav počasi:

„Jaz mislim, da nisem dolžan odgovoriti na to vprašanje.“

Mož je malo pomislil, na to je z desnico na lahko zamahnil in rekel:

„O rajt.“ (All right, je že dobro). Moje dolgo izpraševanje je bilo opravljeno. Peljali so me na drugi konec velikega dvorišča, kjer sta že stala dva vjetnika, ki sta bila pred menoj opravila dolgo prisiljeno spoved. Predno sem odstopil od mize, mi je dal ofisir še neko številko, če se ne motim 1106. To številko sem imel na ladji tri dni. Kasneje so

mi bili dali drugo številko, menda 605, ki sem jo obdržal kot ime vojnega vjetnika dolgih pet let.

Kasneje smo vedeli, da so nekatere vjetnike po izpraševanju odpeljali v posebne sobe, kjer so jih do golega slekli.

To izpraševanje vjetnikov je trajalo precej nad tri ure. A pri nobenem se ofisir ni toliko časa zamudil, kot pri meni. Moj tovariš, p. Narciz je prav hitro opravil. Ofisir ga ni izpraševal ne po denarju, ne po našem redu, ker to je bil že od mene zvedel, kolikor se je dalo. Videlo pa se je tudi, da so se bili izpraševanja vsi naveličali, zlasti še tolmači, ki so morali ves čas mirno stati, kakor mi drugi vjetniki. Izmed nas so nekateri kar po tleh posedli, kakor Arabci, toda vojaki so jim takoj pomagali na noge.

Med izpraševanjem komisije smo ugibali, koliko bi nas bilo vseh vjetnikov na dvorišču. Bilo nas je nekaj nad sto. Natančno dognati števila ni bilo mogoče, ker vjetniki radi utrujenosti niso stali pri miru.

Obenem sem premišljeval, kako je to, da sva med vjetniki samo dva duhovnika in sicer dva najstarejša izmed duhovščine nemških in avstrijskih državljanov. Kako je to, da niso prijeli drugih, veliko mlajših od naju? Zakaj niso zaprli samostanskega brata, ki je živel z menoj v samostanu sv. Katarine, ki je veliko let mlajši kakor jaz in ki je bil v avstrijski armadi korporal ali celo narednik? Ta se je bil na predsedništvu izkazal z vojaškim spričevalom, ker ni imel potnega lista, in vendar ga zdaj ni bilo med nami na Rasetinu!

Odgovor na ta vprašanja je dal angleški uradnik Švindeljnovi ženi: Vi vsi ste zatoženi kot sovražni in nevarni za Angleže.

Med tem se je bil dan že davno nagnil. Bilo je okrog treh popoldne. Vsi smo bili od dolgega stanja trudni, obenem lačni, še bolj pa žejni, ker v Egiptu je tudi meseca novembra toplo. Vprašali smo, če bi bilo mogoče dobiti kako zdravilo za želodec. Slednjič so nam odprli vojaško kantino. Tukaj je bilo mogoče kupiti par koščekov biskvita, finega peciva in steklenico limonade. Nekaterim se je bilo posrečilo dobiti tudi malo čokolade. Vse to smo morali zadržati stoje na dvorišču in pijačo popiti kar iz steklenice brez kupice, na kar večina izmed nas ni bila navajena.

Čez nekaj časa je prikorakala na dvorišče cela kompanija vojakov z nasajenimi bajoneti; tako je sploh videti angleške vojake. Nekaj časa so eksercirali in mi vjetniki smo jih gledali, ker drugega opravila nismo imeli. Kar enkrat pa so tudi nas postavili v vrste po osem in osem mož. Jaz in moj tovariš sva prišla v zadnjo vrsto. Ko smo se še ogledovali, je že vpil eden višjih izmed vojakov: „Naprej, nazaj, na levo, na desno, hitro, počasi.“

Da bi bilo to naše ekserciranje na angleškem vojaškem vežbališču prvovrstno, ne verjamem. Jaz sem bil brž v zadnji vrsti, pa zopet v prvi, enkrat predaleč naprej, drugič predaleč od zadaj. Kako je pri tem vrtenju opletala moja redovna halja v sredi med angleškimi vojaki, ki so vedno zraven nas maširali, je pač spominjalo na pustni torek. Jaz sem mislil, da se mi sanja, da sem znorel in da sem v blaznici na Studencu pri Ljubljani. Prav malo je manjkalo, da se nisem na glas smejal, ko so mene, bradatega meniha, ogrnjenega v frančiškinski plašč, podili po dolgem dvorišču gori in doli.

Da se more človeku v življenju kaj takó neumnega prigoditi, tega nisem nikoli mislil. Takrat na Rasetinskem dvorišču sem bil resno sklenil, če bo še kedaj prišla vojska in me bodo hoteli še enkrat imeti za

vojnega ujetnika, se ne bom premaknil iz samostana, četudi me imajo na mestu ustreliti.

Koliko časa so nas podili po dvorišču, ne vem. Meni se je zdelo zelo dolgo. Ker se je med tem naredila noč, je moralo biti okrog pol šeste ure. Vsi smo bili vpehani, zasopljani in pot nam je lil po obrazu, ker ekserciranja, pa še s praznim želodcem, pač nismo bili vajeni.

Ko je bilo tega konec, stopi k meni eden izmed vojakov rekoč: „Zdaj bomo odmaširali, ali hočete voz?“

„Hvala, nočem,“ sem odvrnil na videz prijazno, v resnici pa prav nevoljen, misleč, zdaj me hočejo skriti, da bi me kedo ne videl, ker jih je sram, da so vjeli meniha; poprej pa se niso sramovali poditi ga ko norca po dvorišču.

Odpri so velika vrata kasarne. Pred nami je vozil en avtomobil našo prtljago, drugega so peljali za nami. V sredi med tema dvema velikima in visoko obloženima avtomobiloma smo korakali mi ujetniki. Na desno in na levo od nas so maširali vojaki.

Peljali so nas okrog vojašnice in zadej okrog kraljeve palače, potem po arzenalu, kjer popravljajo ladje. Prav za prav so nas podili, da smo komaj dohajali in pa po samih takih krajih, kjer je dostop navadnim ljudem strogo prepovedan. Srečali nismo prav nobenega človeka. Meni so ti prostori prav dobro znani, ker sem v družbi p. Dunstana vse obhodil; njemu kot vojnemu kuratu in Angležu čiste krvi je bilo vse dovoljeno.

Pot od vojašnice do arzenala, kjer smo mi prišli do morja, je dolga nekoliko več kot en kilometer. Skrivne ceste, nepotrebni ovinki in razni ozki prehodi, koder so nas ta večer podili, pa so bili še enkrat tako dolgi, kakor je navadna pot.

Že med potjo v arzenal je kapljal dež, ko pa smo prišli do morja, se je vlila velika ploha. Vojaki so stopili pod bližnjo streho. Ko pa smo hoteli tudi mi za njimi, so nam z bajoneti pokazali, kje da imamo mi stati v vrstah.

Čez kake pol ure so pripeljali velik splav flos, kakor jih rabijo za izlaganje blaga iz ladij. Na sredo splava so zmetali naše stvari, okrog njih pa postavili nas vjetnike. Pred splav so vpregli mali parnik, kakor jih rabijo za premikanje velikih parobrodov na luki. Parnik je hitro vlekel naš splav daleč vun na morje, kjer nas je čakala ladja „Ismailia“, katero po imenu mi že poznamo. Razburkano morje je pluskalo na splav od vseh strani. Veliko vjetnikov se je plašno stiskalo na sredo in rinilo na pritlago. Ploha nas je bila poprej namočila od zgoraj, morje nas je zdaj namočilo od spodaj.

Ko smo prišli do ladje, smo le z veliko težavo lezli po stopnicah, ker je bila vsa obleka premočena. Ura je bila že davno osem. A naše ta dan, 26. novembra 1914., še ni bilo končano. Toda predno nadaljujemo, oz. so Angleži nadaljevali z nami eksercirati, si malo ladjo oglejmo.

Ismailia je bila last angleško-egiptovske družbe „Kedivial“. Bila je še skoraj nova in srednje velikosti. Pred nami je vozila indijske čete na francosko bojišče. Da bi vojaki ne mogli videti, kam jih vozijo in da bi kateri izmed njih ne skušal pobegniti, pa tudi, da bi jih ljudje ne videli, so bila vsa okna ladje z deskami zabita. V obednicah so bile v naglici postavljene mize, ki so bile komaj za silo obdelane. Iz kabin so odnesli postelje in na njih mesta so postavili tri vrste klopi drugo vrh druge. Vsa ladja je bila po dolgem z deskami predeljena v dva dela, ki sta bila popolnoma ločena drug od drugega. Ločena pa sta bila zaradi mohamedanskih in budistovskih vojakov; ti verniki se namreč med seboj ne trpijo.

Dasi skoraj nova, pa je bila ladja zelo zrabljena, zamazana in oguljena, kar pa se od zunaj še ni toliko videlo, kot od znotraj. Danes je ni več. — — —

G. Zajec, ki smo ga že enkrat omenili in ki se je že l. 1919. vrnil v Aleksandrijo, jo je še enkrat malo videl; to je, videl je še njene jambore in kos dimnika, ki so v bližini aleksandrijske luke iz morja gledali. Tam jo je bil namreč nemški podmorski čoln pričakal in potopil.

(Dalje prihodnjič.)

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

VII. poglavje.

Ko se je Pavel poslovil od knjigovodje, je odšel do skrajnosti odločen na borzo dela. Malo začudeno so ga pogledali, ko je zahteval register prostih služb, vendar mu je dežurni uradnik uslužno pojasnil vse potrebno. Pavlu je oko obviselo na ponudbi neke tovarne v bližini mesta, ki pa je stavila kot predpogoj zahtevo, da se bodoči obratovodja sam izvežba v vseh glavnih oddelkih tovarne za vrvi in surove pletenine.

„To sprejemem jaz.“

„Vi, gospod Traven?. Kako to?“

„Je vseeno. Prosim vprašajte telefonično, če je mesto še na razpolago. In glavne pogoje!“

Telefonski pogovor se je končal tako, da je ravnatelj tovarne zahteval, osebni obisk proti povrnitvi stroškov.

Pavel se je zahvalil in odšel. Prvikrat v življenju je občutil, kaj se pravi — iskati delo. In misel, kako ga bo ravnatelj sprejel, mu je gnala kri v lica. Vendar pa se niti za hip ni pomišljal. V bližnji brivnici si je dal osnažiti obleko, se nekoliko umil in stopil v prvi električni voz, da se odpelje v tovarno.

Prišedši tja, je oddal svojo karto vratarju s prošnjo, da jo takoj odda ravnatelju.

„In kaj naj sporočim?“

„Da želim osebno govoriti.“

„V zadevi?“ Pavel je prebledel. „To Vas ne briga.“

„Pač, gospod, naročeno mi je.“

„Recite radi službe. Bil sem telefonično pozvan.“ „A, takol!“ Vratar je takoj izgubil nekaj svoje uslužnosti in kratko velel: „Prosim, da malo počakate. Gospodje imajo pravkar konferenco.“ Pavel se je ugriznil v ustnice. Le predobro je čutil, da je sedaj eden izmed mnogih, ki na trgu dela ponujajo svoje sile in zmožnosti. Po četrturnem čakanju ga je ravnatelj sprejel sedeč v udobnem fotelju.

„No, kaj bo? Želite?“ Kratko in rezko je bilo vprašanje.

„Vi potrebujete obratovodjo. Stavili ste prav posebne pogoje. Jaz sem jih pripravljn sprejeti.“

„In Vaša spričevala.“

„Jih nimam s seboj. Morda Vam zadostuje ime tvrdke, kjer sem dosedaj delal: Traven — tovarna za...“

„Popolnoma zadostuje, solidna tvrdka. In zakaj ste bili odpuščeni tam, bi smel vedeti?“

„Nisem bil odpuščen, sem sam domači sin. Neprijetna zadeva je. Moram res povedati?“

„Prosil bi.“

„Če bo povsem zaupno.“

„Brez skrbi — znam molčati če treba.“

In Pavel je povedal zgodbo tistega dopoldneva, povedal svoj sklep in tudi načrte za bodočnost. Čez pol ure se je Pavel poslovil z dokaj ugodno pogodbo v žepu od ravnatelja. Prijazno je pozdravil vratarja in odšel, da si poišče stanovanje in oskrbi potrebno za prvo silo.

To mi šlo tako lahko, kot si je predstavljal. Do večera je premeril že lepo število stopnic in slišal dokaj prijaznih odgovorov s kratko vsebino: ne. Tolažil se je, da je jutri tudi še dan in prespal prvo noč v predmestnem hotelu, ker je moral varčevati. Čudno je bilo to, da se je brez vsake jeze spominjal očeta, z neko otožnostjo mislil na mater in si želel slišati Ančkin glas. Utrujen od hoje, je kmalu zaspal.

Drugi dan je že dopoldne imel več sreče. Našel je prav čedno sobico pri neki stari gospej, ki mu je bila na prvi pogled simpatična. Pogoji niso bili ravno nesprijemljivi, ker mu je bilo na tem, da ne bo predaleč od tovarne in bo vendar imel snažno in čedno stanovanje. Domenila sta se z gospo tudi radi hrane in prvega plačila in nekako radosten, kot velikega bremena rešen, je začel — novo življenje.

VIII. poglavje.

Takoj je začel misliti, kako si bo delo tako uredil, da bo zvečer potem lahko nadaljeval strokovne študije. Prav zato, ker se je mogel pri novem podjetju marsičesa naučiti, kar bi utegnilo priti pozneje prav tudi pri domači tovarni, je delo in razmeroma trde pogoje brez odlašanja sprejel. Ono, kar ga je tako zbolelo, očitek lahko-mišljenosti, je že deloma prebolel v trdni zavesti, da pride stvari prej ali slej do dna. Čudil se je samemu sebi, kako da se je tako hitro vživel v vse to, v to odpoved, ki ni bila majhna, v to razliko, iz preobilice in brezskrbnosti, v trdo delo in malone pomanjkanje, če že ne ravno, neogibnega, pa marsičesa, na kar je bil navajen in čemur se je bilo težko odreči. Zakaj samo za najpotrebnejše je pisal Ančki, naj mu pošlje in je na koncu pisma še pristavil: Povej mami, da bom vse karkoli bo odveč, poslal nazaj.

Ni tega storil, da bi domače užalil, temveč z nekega trpkega ponosa v sebi: dokler je na meni ta očitek lahko-mišljene zlorabe podpisal, ne bom in ne morem ničesar zahtevati od doma.

Seveda je gospa Traven še isti dan, ko je po Ančki zvedela podrobnosti, bistveno ji je na kratko in rezko razložil soprog, takoj pisala Pavlu, naj ne bo nespameten, da se bo stvar že še uredila in podobno. Vendar je Pavel ostal pri svojem.

Čez dober teden, ko je nastopil v tovarni, je že precej dobro spoznal ustroj tovarne in sklenil marsikaj zastarelega zboljšati — toda prenačljivi se ni hotel prav v ničemur.

Prvo kar je storil, je bilo, da je naročil nekaj strokovnih knjig, ki jih je moral drago plačati in sicer v obrokih, ker drugače ni mogel izhajati. Nato se je zatopil večer za večerom v študij, delal izpiske in primerjal s statistiko v tovarni. Že tekom prvih dveh mesecev je ugo-

tovil, da bi se z malimi izpremembami na strojih marsikaj lahko pocenilo, in delavce razbremenilo. Vendar pa je sklenil o vsem tem molčati, dokler ni napravil povsem podrobnega načrta za izboljšanje. Pri pridnem delu in če bi vsak večer tako izrabil, je računal, da bi utegnil izgotoviti načrt v teku treh, štirih mesecev.

Samokrat vsak drugi teden si je privoščil prost večer in sicer, da obišeče opero, ali kak koncert, ker je glasbo zelo ljubil. Ne, da bi se sam pečal s tem, je vendar znal uživati morje glasov, lepoto sozvočja.

Ker so bili večeri samotni in se je redkokrat mogel razgovarjati s staro gospo, ki je šla zgodaj počivati, je skoro nehote segel po razgovoru samotnih — po dnevniku. Ni vsak dan pisal. Le tu in tam. Vtise v tvornici, razpoloženja posameznih dni, občutja, skratka svoje vsakdanje enolično delo, svojo odpoved je odel v rožnato luč nevsakdanjosti, neke tihe lepote.

Četudi še nikoli poprej ni živel tako skromno, tako trdo, je vendar resnoba dela, bridkost grenke preizkušnje, zavest odgovornosti, njegovo življenje poglobila, njegovo bogato obdarjeno notranjost privedla do nenavadnega razmaha, do zdravega razvoja. Speče sile duševnosti so se razgibale, tako da je tudi njegova telesnost ob tem zorela v moža. Njegovo lice je postalo nekam možato. Njegove oči so dobile poseben globok in topel lesk in čelo je z nekaj trdimi potezami pridobilo na izrazitosti. Na zunanost je slejkoprej zelo pazil. Vendar je bila obleka preprosta toda z okusom izbrana in se je lepemu, visokemu stasu lepo podajala.

. . .

Bilo je nekako sredi aprila, ko je prišel eden njegovih prostih večerov. Veselil se je že dolgo napovedanega koncerta v veliki dvorani Uniona. Izbran spored, gostovanje iz Berlina in privoščil si je, kot se je sam norčeval iz sebe, „luksus“ balkonskega sedeža.

Dvorana je pošumevala, rahel vonj po parfumu je polnil ozračje, smeh, govornica, stoteri glasovi so ustvarjali tisto prijetno razpoloženje pred pričetkom.

Pričelo se je. Pavel je pozabil na vse. Užival je toploto in sladkost glasov, užival melodičnost in ubranost. Šele ob pavzi se je nekako prebudil iz svojih sanj in se domislil okolice. Poleg njega je sedela dama, ki je prej niti videl ni. Nič ni ploskala, pač pa je čutil njeno hvaležnost iz njenega obraza. Tedaj sta se srečala z očmi. Bila je v njih želja se razgovoriti, vprašanje — in Vi? in Ti? Vendar si ni upal ogovoriti tuje dame. Bila je sama, brez spremstva in zdelo se mu je, da bi ne bilo prav, da jo ogovarja. Le ob sklepu, ko je zadnje ploskanje utihnilo, je nekako v slovo rekel preprosto: „Lepo je bilo. Ali Vam je zelo ugajalo?“ In na te besede, se mu je nasmehljalo dvoje oči, in jasen deklški glas je odgovoril: „Se razume! Res je bilo lepo.“ Nato sta se razšla.

To dvoje — njen glas in njene oči pa so Pavla spremljale v njegovo samotno sobo, ki je bila danes bolj topla, bolj domača, tako jasna.

Pavel se ni domislil, da se bliža maj...

(Dalje prihodnjič.)

P. FRANČISEK:

† FR. PAVLIN TOMAŽIČ O. F. M.

Dne 26. marca je v ljubljanski bolnici umrl naš sobrat Fr. Pavlin Tomazič, O. F. M. bogoslovec tretjega letnika. Rojen je bil 25. marca 1906. pri sv. Benediktu v Slov. Goricah. Nižjo gimnazijo je dovršil v Mariboru. Kot dijak je bil vedno med boljšimi. Bil je tudi izvrsten telovadec in kot tak navdušen član dijaškega „Orla“. V jeseni 1921. je stopil v frančiškanski red in bil 13. sept. preoblečen. Po noviciatu je nadaljeval gimnazijske študije na domači gimnaziji v Kamniku. Bil je skromna tiha duša in priden kot čebelica. Že tam je dobil kal bolezni. A zapet kakor je bil, ni pravočasno zaprosil za zdravniško pomoč. Ko je prišel v jeseni l. 1926. v Ljubljano v bogoslovje, je bolezen izbruhnila. Ponovno je bil prisiljen pretrgati bogoslovne študije in iskati zdravja v bolnici. Vselej je do skrajnosti čakal, da ne bi morda kakega leta zamudil. Še bi jo bil pretolkel do nove maše, ki mu je vžigala pogum preko telesnih sil, ko bi se ne bil povrhu še hudo prehladil. Vnetju reberne mreže je sledila jetika. Kakor senca se je vlačil okrog, a vendar študiral in še prav dobro. Zdelo se je, da se mu bo vendar spolnila najsrčnejša želja, kot novomašnik stopiti pred altar. Že je razmišljal, kje naj ima novo mašo. Kar ga je bolezen zopet z vsjo silo prišla in znova prisilila v bolnico, ki nam ga je mrtvega vrnila.

Grenka je smrt, v zarji trojne pomladi: življenja, narave in nove maše še grenkejša. Toda kdor ima za seboj tako lepo življenje, kakor Fr. Pavlin in pred seboj še lepšo večno pomlad, se tudi s tako smrtjo sprijazni. On se je. Ko je čutil, da se neizbežno bliža, je zatisnil uho opojnim glasovom novomašniške Glorije, ki jim je do zadnje iskrice upanja tako rad prisluškoval in se popolnoma udal v voljo božjo. Ko ga je usmiljenka malo pred koncem vprašala, če se kaj boji smrti, je dejal: „Smrti se ne bojim, bojim se le, da bi se je premalo ne bal.“ Nato je zaželel, naj mu bere tisto lepo poglavje iz življenja sv. Frančiška, ko ga je začela objemati toliko zaželjena sestra smrt in jo je on pojoč sprejel: „Hvaljen Gospod po naši sestri smrti telesni, kateri noben uiti ne more...“ Prav tisto uro je ljubljanski radio-orkester izvajal „Solčno pesem sv. Frančiška“. Ob tem Frančiškovem zmagoslavju nad smrtjo je lahno zaspal, še parkrat zavzdihnil in njegova duša je bila rešena zemskih spon.

Drugo jutro so ga nam pripeljali v samostan. Ravno božji grob smo postavljali, ko so zanj v tretjeredniški dvorani prirejali mrtvaški oder. Pobožno ljudstvo, ki je prihajalo v cerkev, ga je s cvetjem obsulo. Nekdo mu je poklonil celo lep venec. Veliki četrtek, na dan ko praznuje sv. Cerkev ustanovitev presv. Evharistije in večnega duhovništva, smo ga spremili k zadnjemu počitku pri sv. Križu med našo mrtvo družino.

Ob mrtvaškem odru starčka se tolažimo: „Dozorel je za žetev.“ Ob svežem grobu mladega bitja tožimo: „Kako ga je škoda!“ V tem je smrt najbolj skrivnostna, da nič ne izbira. Je pač božja dekla, v službi večne modrosti in previdnosti, po kateri ljudje drugače zore kot po naši. Zato ne tožimo, da nam je Fr. Pavlina prezgodaj požela. Za Boga je dozorel! „Zgodaj je končal, a je spolnil veliko let, zakaj njegova duša je Bogu dopadla.“ Šap. 4. 13, 14.

Naj počiva v božjem miru!

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

P. KRIZOSTOM:

V ZAVETIŠČU GOBAVIH.

Zgodba, ki vam jo hočem tu opisati, naj osvetli vsaj nekoliko življenje največjih siromakov na vsem božjem svetu — življenje ubogih gobavcev.

Vse, kar vam poročam se je dogodilo v Biwasaki na Japonskem, v zavetišču za gobave, ki ga oskrbujejo Frančiškanke Misijonarke Marijine.

* * *

Bilo je pozno dopoldne, ko pozvoni na porti.

Vratarica odpre in zagleda pred seboj mladega vojaka, ki vljudno pozdravi in reče:

„Govoril bi rad s prednico.“

Vratarica pelje vojaka v majhno izbo, kamor vstopita čez par minut dve redovnici.

„Ali imam čast govoriti s častito Materjo?“ vpraša vojak ter se spoštljivo vzravna v vojaški pozdrav.

„Da. — Izvolite povedati, kaj želite.“

„Ime mi je Hayoshida. Želim vstopiti v vaše zavetišče.“

„Tako?“ se začudi redovnica. „Ali kot strežnik? Kot asistent? — Rada vam verjamem, da ste študirali, toda...“

„Ne to!“ krikne vojak. „Prihajam kot bolnik. Gobav sem!“

Njegove kratke izsekane besede zakrivajo neizrekljivo bolelost, trpkost in obup.

Redovnica ne more zatreti v sebi velikega razočaranja, ko zre pred seboj krepkega mladega moža — izredno svežega vojaka.

„Toda — ali ste popolnoma prepričani. Morda se motite. Ali vas je zdravnik preiskal?“ vpraša redovnica.

„Da“, odgovori vojak. „Minuli teden sem začutil po celem telesu neko nenavadno slabost. Takoj sem se zglosil pri komisiji vojaških zdravnikov, ki niso nič pomišljali razodeti mi resnico. Surovo so mi vrgli v obraz: ‚Gobav si!‘“

„Stvar je žalostna,“ zavzdihne prednica vsa prevzeta od sočutja. „Toda pogum! Bolezen je najbrže šele v svojih početkih. Možno je še, da ozdravite. — Kdo vam je pa nasetoval naše zavetišče?“

„Zdravniki v vojašnici, katerim sem razodel svojo odločitev, da hočem zapustiti svoje domače.“

Po teh besedah pa je izbruhnila vsa do tedaj skrbno prikrita bolest njegove uboge duše:

„Moja mala deklica! Moja uboga Fusago! — Preveč sem bil srečen. — Toda doma nisem mogel ostati; zakaj tudi žena in otrok bi postala gobava. — Moja mala hčerka naj bi zbolela in umrla radi mene? Ne! Ne! —

Ko sem zapustil tedaj vojašnico, sem se podal zadnjikrat na svoj dom. Takano, moja žena, me že od daleč zapazi in mala Fusago steguje svoje ročice proti meni. Uboga deklica!

Trudil sem se ter se delal veselega, kolikor se je pač dalo — toda Takano je zapazila takoj, da se mi je nekaj pripetilo. Temna senca

Hayoshida pred vstopom v zavetišče gobavlih.

Njegova mala hčerka Fusago.

švigne preko njenega obraza, pogleda me žalostno in krikne: „Ljubi moj, nekaj hudega se ti je zgodilo! Zadedeni nas je morala strašna nesreča. Povej mi vse!“

Hotel sem jo pomiriti — zastonj. Njena vprašanja so bila vedno silnejša. Moral sem ji torej razodeti rezultat zdravniške preiskave. Strašna resnica jo je tako bridko zadela, da se je skoro onesvestila.

„Takano“, sem ji dejal. „Poslušaj, sreča je zbežala od naju. Ne preostane nama drugega, kot da se ločiva.“

„Ne! Ne! Ostani, moj ljubi! Z vso ljubeznijo te bom negovala in zdravila.“ — Zdi se mi, da jo zrem pred seboj.

„Ne“, sem jo zavrnil odločno. „Ti si še mlada; znova se moreš poročiti. Napisal bom dekret in ti dal prostost. Za mojo malo Fusago bo pa skrbela moja rodbina. — Kar mene zadeva, moj sklep je trden. Niti trenotek več ne ostane tu! — Rekli so mi, da žive blizu mesta Bisawaki bele redovnice: Frančiškanke Misijonarke Marijine, ki so prišle iz Evrope in skrbе za take bolnike, kot sem jaz. K njim grem.“ — — — Ločitev je bila strašna. In glejte, zdaj sem tu.“

„Naše zavetišče je majhno in ubožno“, povzame besedo Mati prednica.“ Bolniki se množe vsak dan, toda za vas bomo še imele kotiček. Zdravile vas bomo z vsem zatajevanjem, ki ga premore ljubezen. O koliko je takih, ki so pri nas dobili mir in celo srečo v trpljenju!”

Vojak pogleda redovnico z očmi, polnimi dvomov in nezaupanja: „Sreče ni zame več na svetu. — Kaj bom delal zdaj? Čutim se še močnega, napolnjenega z mladostjo. Čez malo časa bodo vse te moje moči opustošene. Tele roke, ki tako silno hrepenijo po delu, bodo postale brezobrazni kosi gnilega mesa. Postal bom predmet preziranja za druge, predmet groze za samega sebe...”

„Toda Bog vam bo dal vsak dan potrebne moči in še več — — —“

Te besede bele redovnice, ki jih je čul mladi vojak prvič v svojem življenju, so rodile v njegovi paganski duši nekaj novega, nepoznanega — začetek vdanosti v svojo usodo.

„Kaj naj storim? Glejte močan sem in ne bojim se dela; če mi ga daste, vam bom hvaležen in z velikim veseljem vam bom služil.“

„Se razume“, pravi redovnica. „Delo vam bo lajšalo težko breme bolezní. Pri nas delajo vsi bolniki, če le morejo. Zaposlenost jim krajša čas.“

* * *

Mladi mož je bil torej sprejet v zavetišče gobavih, sprejet v oskrbo belih frančiškanskih sester.

Zamenjal je vojaško uniformo s haljo za bolnike, ki mu je dala neko skrito moč, da je začel življenje v zavetišču še dokaj hladnokrvno. (Konec prihodnjíč.)

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCÍ.

3. Samostan v Ptujú.

(Nadaljevanje.)

Predaleč bi šli, če bi hoteli tu naštetí vse mnogoštevilne ustanove v prid ptujskemu frančiškanskemu samostanu. Omenim naj le še zadnjo predluteransko ustanovno listino od Hartmana Hollenecka. Ta je s svojo ženo Amalijo 15. junija 1491 napravil obletnico pri ptujskih frančiškanih „v čast presvete Trojice, device Marije, sv. Frančiška in vseh svetnikov“ za pokoj vseh rajnih in v blagor vseh živih imena Holleneck. Samostanski gvardijan je bil tedaj P. Konrad. Obletnica se je imela obhajati osmi dan po prazniku sv. Martina. Precej natančno je določen način, kako naj se opravlja ta obletnica in nam kaže takratne običaje. Obletnica naj se opravi približno s 24 duhovniki. Na predvečer se pojo vigilije ob mnogih gorečih svečah. Drugi dan je bila peta zadušnica in duhovnik, ki jo je opravljal, se je moral po evangeliju obrniti k ljudstvu ter ga pozvati, da moli za vse Hollenekerje. Na dan obletnice so morali tudi nahraniti sedem revežev, in ob obletnici je morala celi dan in celo noč goreti večna luč — pač nad rodbinsko gróbnico. Za opravljanje te obletnice, je volil samostanu 10 funtov fenigov, ki so se imeli izplačati ob Martinovem. Vknjiženi so bili pri graščini Majšperg. Ako bi on ali njegovi nasledniki zanemarili pravočasno izplačilo,

plačajo za vsak zamujeni dan po 23 fenigov. In če sploh ne bi plačali, se naznani stvar deželnemu glavarju.

O redovnem življenju in delovanju v tej dobi nimamo skoraj nobenih podatkov, ohranjene listine govore le o ustanovah, darilih, zamenjavah in nakupih. A prav iz mnogoterih daril in sporočil se vidi, da je samostan užival zaupanje pri meščanstvu in plemstvu.

Tudi na dvoru so bili ptujski frančiškani v 15. in 16. stoletju zelo priljubljeni. P. Leonard Asbaški (von Asbach) je bil dvorni kaplan pri cesarju Frideriku IV. (1468—1478), P. Evzebij Freudenreich (1528—1533) in Jurij Lutz (1537—1551) pri cesarju Ferdinandu I. in P. Simon Musai (1576) pri nadvojvodi Karolu II.³⁾

V ostalem se v zgodovini ptujskega frančiškanskega samostana ponavlja stara zgodba. Obilni darovi in dohodki, ki jih je tekom let dobival samostan so bili pač na eni strani znamenje lepega življenja in gorečega delovanja frančiškanov in tudi znak splošne priljubljenosti med ljudstvom, vendar z druge strani samostanu niso bili v prid. Imel je samostan radi tega neštete pravde s podložniki, dominikani in sosednimi posestniki. Prvotna gorečnost je pojenjala in povsem razumljivo je, da je samostan po delitvi reda leta 1517. pripadel k rahlejši veji frančiškanskega reda, h konventualom.

Prvotno je ptujski samostan spadal k avstrijski frančiškanski, pozneje konventualski provinciji, po letu 1621. pa je prišel k štajerski konventualski provinciji sv. Jožefa, ki je obsegala še enajst drugih konventualskih samostanov na Štajerskem, Koroškem in Kranjskem. Vsi drugi konventualski samostani na Slovenskem so izginili, le ptujski je ostal in je prišel okoli leta 1840. zopet k avstrijski provinciji, ter je bil njen član do leta 1921., ko je bil pridružen z dekretom sv. Stolice 14. decembra 1921 k jugoslovanski konventualski provinciji.⁴⁾

Opombe:

Samostan v Ptuj.

1) Fr. Kovačič, K starejši zgodovini minoritskega samostana v Ptuj [Časopis za zgodovino in narodopisje, Maribor, 1927 (XXII)], str. 149—168.

2) Friess, l. c. str. 31—32.

3) o. H. Salamun, Ptuj [Dom in Svet 1896 (IX)], str. 692—693.

4) Dr. Franc Kovačič, Zgodovina lavantinske škofije 1228—1928, Maribor 1928, str. 137—139; Žak, l. c. str. 182; Marian, l. c. B. VI. p. 302—303; O ptujskem minoritskem konventu [Slovenec 1926 (LIV)] št. 244 str. 5; M. L. Ptuj [Ilustrirani Slovenec 1926 (II)], šte. 45, str. 380; Greiderer, l. c. str. 542.

ZA SVETEGA OČETA.

Božja Previdnost je letos prav posebno blagoslovila katoliški svet. Na praznik lurske Matere božje (11. febr.) so zastopniki sv. očeta in italijanskega kralja podpisali pogodbo, ki vrača sv. očetu popolno, njemu dolžno samostojnost in slovesno priznava neodvisnost papeževe „Vatikanske države“. Ta zgodovinski dogodek je neprecenljive važnosti za sv. Cerkev. Sv. oče praznuje letos tudi 50 letnico, odkar je bil posvečen

v duhovnika, torej svoj zlatomašniški jubilej. Zato je na praznik sv. Treh kraljev razglasil sveto leto, ki se bo praznovalo po vsem katoliškem svetu, in nam je tako znova odprl bogate zaklade milosti.

Katoličani vseh narodov se iskreno vesele s svojim skupnim očetom in tekmujejo med seboj, kako bi mu skazali kar največjo vdanost, ljubezen in hvaležnost. Tudi nam so naročili jugoslovanski škofje v skupnem pastirskem listu, naj pomnožimo molitve za sv. očeta. Ves svet že moli in zbira duhovne darove zanj. Tudi Apostolstvo molitve za slovenske kraje želi zbrati z odobrenjem in dovoljenjem prevzv. ljubljanskega in lavantinskega nadpastirja *jubilejni dar sv. očetu: šopek molitev in dobrih del*. Lani mu je vrhovno vodstvo Apostolstva molitve poklonilo duhovni dar, obsegajoč nad 93 milijonov raznih molitev, dobrih del, sv. obhajil, sv. maš itd. Da ste videli sv. očeta, kako ga je bil vesel! Kako se je vzradostilo njegovo srce, ki v svoji vzvišeni in odgovornosti polni službi vesoljne Cerkve tolikokrat prosi naših molitev. „*Če je že ena molitev,*“ je rekel sv. oče, „*če je že ena dobra češčenamarija, en pobožen vzdihljaj, ena sv. maša, eno sv. obhajilo izredno lepo in neprecenljive vrednosti . . . , s koliko večjim veseljem sprejemamo to neizmerno množino dobrih del.*“ S takim srcem je sprejel sv. oče ta duhovna darila ljubljanih otrok.

Koncem leta bodo vodili naši škofje zastopstvo slovenskega naroda v Rim, da se pokloni papežu-zlatomašniku. Kako lepo bi bilo, če bi morda slovenski narod ob tej priliki izročil v roke sv. očeta bogat in za Slovenijo časten duhovni dar. Zato prosi slovensko vodstvo Apostolstva molitve vse, ki ljubijo sv. očeta, da sodelujejo po najboljših močeh pri zbiranju duhovnega šopka. To delo ne bo težko. Prav mnogo zatajevanj moremo opraviti vsak dan, zmoliti lepo število kratkih molitev in vzdihljajev, tudi prilik, da storimo marsikako dobro delo, nam ne bo manjkalo. Odločimo si že vnaprej, da hočemo nekaj dni in tednov ali mesecev v letošnjem letu darovati sv. maše, sv. obhajila, obiske presv. Rešnjega Telesa itd. za sv. očeta. *Veseli bomo sami, ko bomo videli, kako število naših dobrih del raste, vesel jih bo Bog, ker jih bomo darovali za njegovega namestnika, in razveselili bomo z njimi sv. očeta.* Napišite na listek točno število, koliko sv. maš, sv. obhajil, obiskov presv. Rešnjega Telesa, raznih molitev, dobrih del in žrtev želite opraviti letos za sv. očeta in pošljite izpolnjen listek na spodnji naslov Apostolstva molitve. Duhovne darove bomo tu zbrali, uredili in natisnili v posebnem albumu (zlati knjigi), katerega bi radi s primernimi slikami in okraski lično opremili. Zato se Vam priporočamo, da po možnosti pošljete z listki kak prispevek, da ga porabimo za to knjigo. Čim več bo prispevkov, tem lepši bo album.

Na delo torej, da zberemo lep duhoven dar slovenskega naroda sv. očetu! Izpolnjene listke pošljite kolikor mogoče kmalu, najkasneje do konca junija na naslov:

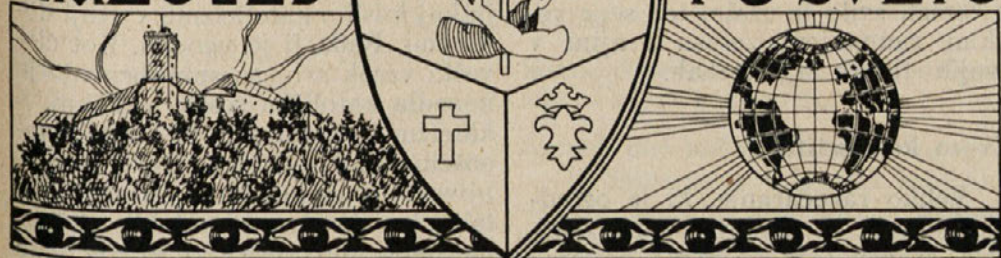
Vodstvo „Apostolstva molitve“, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Če kdo, je III. red dolžan biti častno zastopan v tej knjigi.

Uredništvo.

Knjige in dobri časopisi so najboljši svetovalci, kajti ti se ne boje povedati resnice, ne vsled strahu, ne zaradi upanja.

Alfonz Aragonski.

P. HUGO:

A. Splošni.

Prostozidarstvo v Jugoslaviji.

Kakor poroča glasilo ameriških prostozidarjev škotskega obreda „The New Age Magazine“, je v Jugoslaviji 22 framasonskih lož s približno 900 člani. Vse lože so včlanjene v veliki loži v Belgradu. Ta je bila prvotno ustanovljena od pariškega Velikega orijenta leta 1883. Pozneje se je ločila od nje, ker je iz svojih pravil črtala vero v Boga, kar jugoslovanski framasoni niso odobraval. Naslonila se je na ameriške lože in se njim primerno reorganizirala. Točasno šteje velika loža v Belgradu nekaj manj kot 150 članov. Njen vrhovni zbor je proračunan na 33 aktivnih članov, kakor jih štejejo drugi vrhovni zbori. Dejansko jih ima samo 16. Večina članov, to je 80 odstotkov, je bilo že pred reorganizacijo nadstrankarskih oziroma izvenstrankarskih.

Premirane matere.

Berem, da bodo na „Materin dan“ 16. maja v francoskem okraju Indre et Loire razdelili 10 premij po 1000 frankov in 20 premij po 500 frankov onim materam, ki imajo vsaj po štiri še živeče mladoletne otroke. Vse lepo in hvalevredno, če se bo to zgodilo iz čistega krščanskega dobrodelnega namena, da se odpomore njih družinski bedi. Toda danes so že marsikje na dnevnem redu premije vbogim materam z namenom, da bi se vsaj te še zavedale svojega materinskega poklica, če se ga višja ženska družba ne. To premiranje materinstva je pa prvič

njega velikansko ponižanje. Premirajo se krave, ne matere. Drugič je pa to samo neka injekcija, s katero si hoče umirajoči narod malo podaljšati svoje življenje. Narod, ki se takih sredstev poslužuje, je neizbežno obsojen na smrt, ako se mu v zadnjem trenutku ne posreči produkcijo svojega pomladka postaviti na podlago od zgoraj reguliranega materinstva.

Belgija — Marijin raj.

Tako se Belgija imenuje. To pa zato, ker ni nobena dežela tako bogata na raznih Marijinih božjih potih, kot Belgija. Mesto Bruges ima samo 33.000 prebivalcev, pa ima 20 Marijinih cerkva, katerih vse so bolj ali manj obiskane božje poti. V Brussel-u jih je 19, v Antwerpnu 18, v Gentu 17. Čudodelne podobe so nekatere prav stare. Soha „Naše Ljube Gospe na malem drevesu“ v Antwerpnu je iz l. 837. Zanimivo je, da se veliko teh božjih potov imenuje po drevju. Poleg omenjene „na malem drevesu“ je več „Mater božjih na hrastu“, „Naših Ljubih Gospa na brezi“, „Marij Devic na lesu“ sploh. Zgodovina pravi, da zato, ker so paganski Belgijci razna drevesa po božje častili. Krščanstvo je to malikovanje na ta način spodrinilo, da je na drevesa dajalo Marijino podobo. V posebni časti ima ljudstvo one čudodelne podobe Matere božje, ki so srečno prestale vso pisano zgodovino Belgije in še nosijo na sebi bojne znake. Deloma razbite sohe in kipe je pobožno ljudstvo obleklo

v žamet, svilo in zlato, ter se z velikim zaupanjem zateka k njim v svojih stiskah in potrebah.

Zveza konvertitov.

Veliko razočaranje, ki je osrednje velesile v zadnji vojni doživele, zraven tega še razno povojno gorje, je mnogim verskim slabičem zmešalo glave in srca. Tisoči in tisoči so zlasti v Nemčiji in Avstriji odpadli od cerkve. Večina njih se je uvrstila med popolne brezverce. Na drugi strani je pa ta polom mnogim odličnim, katerih vsak odtehta sto „tudi katoličanov“, utrl pot k materi cerkvi, ki bi je zmage pijani morda ne našli. V Nemčiji so se ti konvertiti organizirali v posebno zvezo z imenom „Winfriedbund“, pod predsedstvom duhovnika-konvertita dr. Jos. Bolten-a. Zveza izdaja svoje glasilo in razne brošure, ki še drugim ravnajo pot v katoliško cerkev. Ker bi mnogi radi storili ta korak, ko bi jim svitalo kako krušno mesto, je zveza ustanovila konvertitski dom, kjer naj bi novi kandidati našli prvo zatočišče in preskrbo. Podobne zveze obstojajo tudi v Angliji in Ameriki. Angleška zveza te vrste je že stotinam pomagala k spreobrnjenju. Predsednik nemške zveze, dr. Bolten, se sedaj mudi v Ameriki, pozneje misli iti na Angleško. Če se mu posreči konvertitske organizacije združiti v mednarodno zvezo, kar gotovo namerava, se bo ta finančno okrepila in tako lažje poskrbela za tiste, ki samo zato ne prestopijo, ker ne vedo, kje naj potem iščejo kruha. Plemenito delo. Bog daj, da bi mu uspelo!

Japonka-konvertitinja.

Zena japonskega poslanika pri ameriški vladi, Mrs. Katsui Debuchi, je konvertitinja. Poročevalka nekega tamkajšnjega katoliškega lista jo je prosila, naj ji pove, kaj jo je nagnilo, da je postala katoličanka

in kaj misli o katolicizmu v svoji domovini. Rada ji je ugodila. Kot človeški vzrok svojega spreobrnjenja je navedla katoliške sestre v Tokio, h katerim je hodila, da se nauči francoščine in angleščine. „Njih ljubeznjivost in plemenita dobrotljivost,“ tako je izjavila, „so mi bile dokaz, da mora biti vera, ki vzgaja take lepe značaje, prava. Po njih vplivu in vodstvu sem postala katoličanka. Ker je moj soprog glede tega jako širokogruden, mi ne le ni delal nikakih težav, ampak je tudi dopustil, da sta mi oba otroka sledila. Kar tiče katoliško cerkev na Japonskem, je sicer v veliki manjšini, 200.000 proti približno 80.000.000, a raste, ne samo med priprostim ljudstvom, temveč tudi med izobraženci. Nihče, ki se je oklene ni radi tega preganjan ali zapostavljan, kakor je bilo nekdanj. Priča temu je admiral Yamamoto, izrazit katoličan. Katoličani imajo veliko lepih cerkva. Domača duhovščina je vedno številnejša. Sedaj je dobila celo domačega škofa. Upam, da ni več daleč čas, ko bo dobila tudi svojega kardinala.“

Kdor zna ceniti pravo vero.

Dne 12. decembra prošlega leta je v St. Louisu (Amerika) prestopila v katoliško cerkev gspdč. Helena Folkers, hči že rajnega Gerhard Folkersa. Ta je zapustil svoji ženi 125.000 dolarjev, pod pogojem, da sme slobodno razpolagati z obrestmi tega kapitala do smrti, potem pa se ima kapital razdeliti na štiri enake dele med štiri otroke. Ko je imel mož ta testament že spisani, je zvedel, da se njegova hčerka Helena nagiba h katolicizmu, ki ga je on kot strasten protestant vedno sovražil. To ga je nagnilo, da je k svojemu testamentu dostavil: „V slučaju, da bi moja hčerka Helena res postala katoličanka, ne dobi nič.“ Hčerka je pa rajši pustila dolarje kot vero in Cerkev, ki ju je za pravi spoznala.

B. Redovni.

Domača vest:

Na Belo nedeljo so se po vsej škofiji oklicali novomašniki. Tudi mi imamo dva, ki med njimi nista bila imenovana. Enega nam je pa v prvi zarji nove maše smrt pobrala in se ga spominjamo na drugem mestu. Ostala dva sta: Fr. Ludovik Dovč, iz Device Marije v Polju in Fr. Konstantin Urankar, iz Maribora. Rodni brat tega, P. Aleksander Urankar, O. F. M. je sedaj slovenski župnik v New Yorku. Oba naša letošnja novomašnika priporočamo v molitev, da bi zdrava dočkala prvo Glorijo in jo kot apostolska delavca v Gospodovem vinarstvu dolgo popevala.

Prvenci naše Frančiškove mladine.

Vse druge naše organizacije imajo že svoj mladinski naraščaj, samo III. red ne. Pa ne smem presplošno govoriti. Naš slovenski III. red do sedaj ni imel svojega naraščaja. Drugod se Frančiškova mladina že živahno giblje, tako, da se celo stari ob njej pomlajajo. Sedaj je pa tudi našemu III. redu zasvitala pomlad. Znova smo vpeljali že staro bratovščino pasu sv. Frančiška, ki naj bi bila po želji sedanjega sv. očeta nekak novicijat za tretji red. Obširneje bomo o tej bratovščini ob drugi priliki spregovorili. Danes naj samo povemo, da so bili prvenci te Frančiškove mladine velikonočni ponedeljek v Mariboru sprejeti. Tamkajšnji voditelj III. reda P. Filip Benicij je že dolgo priganjal k temu. Mi smo malo kolebali, se bo li ta bratovščina v krogu obilo drugih prijela. A ker so zlasti od Drave prihajali oduševljeni glasovi, da pojde, naj se kar začne, smo tudi mi dobili pogum. V Mariboru jih je bilo zaenkrat sprejetih šest, štirje dečki in šest deklic, sami cvetovi tretjeredniških starišev. V maju upamo v Ljubljani imeti prvi sprejem. Kakor kaže jih bo še za večji šopek. Mari-

borskim prvencem pa: Pozdravljeni mali Frančiškovi križarji!

Še nek naš mehiški mučenec.

Iz Salvatierre v Mehiki je došlo v Rim zasebno poročilo o nekem novem frančiškane-mučencu. Pobožna duša župnije, v kateri je dotični pretrpel mučeništvo, je to pisala enemu naših italijanskih patrov. Kako se nova Callesova žrtev imenuje, ne pove. Tudi ostali podatki niso jasni, menda iz strahu, da bi znalo poročilo z natančnimi podatki vzbuditi pozornost stroge cenzure. Kolkor moremo razbrati, gre za župnika frančiškana iz Salvatierre. Bil je še mlad, goreč in neustrašen dušni pastir, vedno pripravljen na smrt. V svetni obleki je hodil okrog svojih župljanov in jim delil sv. zakramente. Na taki apostolski poti ga je doletela mučeniška smrt. Na nekem hribu so ga našli do smrti izdelanega. Pastirja v bližini je še mogel poprositi, naj mu da malo vode in obvesti njegove domače, kaj se je zgodilo z njim. Ko so ti prihiteli, je že izdihnil. Na nošalih so ga spravili domov in ga izpostavili v cerkvi sv. Dominika. Ljudstvo ga je obsulo s cveticami in pomakalo robce v njegovo mučeniško kri. Naslednjo noč je odprl oči, se nekoliko dvignil in razprostrl roki. V tem stanju je ostal. Komaj so mogli zabiti rakev, da so ga pokopali. Poročevalka je poslala v pisnu tudi košček bombaža prepojenega s krvjo mučenca.

Naš misijon v Črni gori.

V Črni gori je nekaj nad 8000 katoličanov. Oskrbuje jih 5 svetnih duhovnikov in 9 frančiškanov, med njimi 5 Italijanov in 4 Albanci. Ker so ovčice jako raztresene, je dušno pastirstvo zelo otežkočeno in deloma pomanjkljivo. Mnogi le na redke čase vidijo misijonarja. Kako se v Črni gori misijonari, nam pove poročilo frančiškana P. Marijana Prelaj, ki je pred par leti prehodil celo

deželo. Na nedeljo sedemdestnico je nastopil svoje misijonsko potovanje po komaj dostopnih gorah in za veliko noč se je vrnil. Med tem je 238 krat pridigal, jih 6900 spovedal in obhajal, 283 jih je pripravil za prvo sv. obhajilo, 1300 jih je sprejel v III. red. Je treba albanske žilavosti in apostolske gorečnosti za tako delo.

Frančiškov spomenik v New Yorku.

Za 700 letnico Frančiškove smrti so ameriški tretjeredniki sklicali svoj drugi narodni kongres v New York. Sklenili so med drugim, da hočejo ta dvojni spomin ovekovečiti s Frančiškovim spomenikom v tem največjem ameriškem mestu. Stopili so v dogovor s tamkajšnjim nadškofom-kardinalom Hayes. Ta jim je svetoval, naj bi spomenik našel mesto v njegovi ogromni stolnici. Kajpada je bila kongresnikom ta misel iz srca vzeta. Takoj so naročili za tako mesto primeren kip. Za vzorec jim je bil kip sv. očeta Frančiška v asiški stolnici, ki je delo francoskega kiparja Dupre-ja, z malenkostnimi spremembami, ki jih je slog njujorške stolnice zahteval. Nedavno je kardinal sam obkrožen od 10.000 Frančiškovih otrok prvega in tretjega reda kip slovesno blagoslovil. Kip sam je visok 8 čevljev, podstavek pa 5 čevljev. Vse je iz mlečnobelega kararskega marmorja.

Kako se lahko dela za misijone.

Učitelj frančiškanskih novincev v Favari je poslal uredniku „Le Missioni Francescane“ misijonske prispevke, ki so jih njegovi mali zbrali v nalašč zanje prirejeno puščico. Ti prispevki so bili: 103 sv. obhajila, 71 serafinskih rožnih vencev, 15 križevih potov, 8 obiskov Najsvetejšega, 344 Očenašev, Zdravamarij in Čast... in še celo vrsto drugih molitev, žrtev in zatajevanj. Zraven je eden priložil še pisemce, da hoče vse svoje molitve v ta namen posvetiti. Isti urednik je dobil od neke pobožne duše pismo, v katerem pravi: Po zgledu velike Male Terezike bi

rada postala duhovna sestra kakega misijonarja. Med tem, ko se bo on trudil kje na kakem misijonskem polju, bom jaz doma z molitvijo in tihimi žrtvami zalivala njegovo delo, da bi tim večim zasijala luč prave vere. — Tako delajo in veliko store za misijone tisti, ki morajo reči s sv. Petrom: Zlata in srebra nimam...

Berlinski Frančišek.

Tako se je po pravici imenoval pred kratkim umrli berlinski apostol vseh ubogih in zaničevanih Dr. Karl Sonnenschein. Večkrat je spričo velikomestne mizerije vzdiknil: Frančiška, tistega dobrega in vseobjemajočega bi Berlin potreboval. Bil je sam. Ljubil ga je kakor malokdo, poznal kakor nihče in posnel, kakor težko kdo drugi njegovih modernih oboževalcev. Za vsakega, ki se je k njemu zatekel, in teh je bilo vsak dan cele procesije, je imel odprte roke in odprto srce. Roka mu je dostikrat odpovedala, srce nikoli. Le eno značilno potezo iz njegovega življenja! Nekoč se je z nekim civilnim gospodom vozil v nočnem brzovlaku ven na deželo k predavanju. Dotični gospod se je nekaj časa z njim razgovarjal. Ko pa je videl, da je silno utrujen od dnevnega dela, mu je dejal, naj vendar gre v spalni voz, da se malo odpočije. Odgovoril mu je, da se tudi v navadnem vozu lahko odpočije. Ker ga je pa le silil, naj gre z njim v spalni voz, je dejal: „Boste morali že sami iti, jaz imam samo 35 fenigov v žepu. Za nazaj mi bo moral kdo posoditi.“ Vse je razdal. Če novoporočenca nista imela toliko, da bi si vsaj na poročni dan privoščila malo boljše kosilo, ga je on plačal zanj. Taki in podobni ubogi so mu vedno sproti praznili žep, da še za potrebo ni imel. Ni čuda, da je bil za vse ponižane in razžaljene Sonnenschein, solnčni svit, za mnoge edini solnčni žarek. Ves Berlin žaluje za svojim Frančiškom.

C. Drobne vesti.

Irska „Križarska vojska zoper nedostojno modo in obnašanje“ je sklenila, da hoče sv. očetu za zlato mašo poslati lepo vezan imenik vseh križarjev. Ko je to objavila in pozvala vse, ki hočejo biti v tem imeniku, naj se prijavijo, je začelo vse dreti pod križarsko zastavo, tudi take, proti katerim je razvita.

Šest kitajskih deklet je v Springfieldu (Amerika) stopilo k frančiškankam, bolniškim strežnicam. Te sestre oskrbujejo v Tsinanfu na Kitajskem neko bolnišnico. Poslale so jih v Ameriko v novicijat in šolo za bolniško strežbo. Ko oboje končajo, se bodo vrstile v svojo domovino.

Moška zveza nočnih častivcev presv. Rešnjega Telesa v New Yorku je na novo leto obhajala svoj srebrni jubilej. Pri prvem čiščenju je bilo 35 mož, pri srebrno-jubilejnem jih je bilo 780. Vseh ur, ki so jih nočni častivci v tem času prebili pred Najsvetejšim je 49.000.

V frančiškanskem samostanu Fraunenberg pri Fuldi v Turingiji se pripravlja za mašniški stan prvi Japonec frančiškan Fr. Peter Bapt. Raigo-Tekeyma. Rojen je bil v Tokio 19. marca 1898. V red je stopil 23. apr. 1925. Sedaj je v bogoslovju.

Kardinal Tosi, naslednik sv. očeta na milanskem nadškofijskem sedežu, je umrl na oslabeledosti srca. Zločinska roka je hotela njegovo palačo z bombami pognati v zrak. Kar dvanajst jih je policija odkrila v kleti, predno so eksplodirale. To je kardinala, ki se je ravno vrnil iz Rima, tako presunilo, da je pospešilo njegovo smrt.

V Assiutu (Egipet) je v noviciatu za frančiškanskega brata prvi Kopt. Kopti so potomci starih Egip-

čanov. Nekaj je katoliških, večina krivoverskih, monofizitov. Oboji imajo svoj obred. Njih prvenec v frančiškanskem redu je dobil ime br. Marko.

Jezuit P. Sakač je v Rimu odkril staro, zanimivo listino, ki jo Amerikanci stavijo ob stran Kellogovega protivojnemu paktu. Listina pravi, da je papež Agaton (678—682) od Hrvatov prej, predno jih je sprejel v katoliško cerkev, zahteval pri-sego sv. apostoloma Petru in Pavlu, da ne bodo napadli svojih sosedov in se vojskovali z njimi. So morali biti že takrat bojeviti.

V Fojnici, novicijatskem samostanu naše bosanske provincije je končal svoj redovni novicijat za brata Fr. Serafin Celinovič, spreobrnjen Turk. Je velik častivec Male Terezike in ves navdušen za misijone.

V Neaplju je bila prošlega 21. okt. sprejeta v III. red princezinja d' Aosta, bivša princezinja bourbonska, teta sedanjega italijanskega kralja.

Amerika izda na leto za verske namene en bilijon t. j. 1000 milijonov dolarjev, za razne človekoljubne svrhe pa 2 bilijona 216 milijonov 700 tisoč dolarjev.

V Florenci je umrla umetnica Amalija Dupre, hči slavnega kiparja Ivana Dupre. Oba sta bila velika ljubitelja sv. Frančiška in njegovih ustanov. Najrajši sta zajemala motive za svoja umetniška dela iz frančiškanske zgodovine. Sloviti sv. Frančišek v stolnici sv. Rufina v Asizu, je deloma očetovo, deloma njeno delo. Popolnoma njeno delo so še: sv. Klara in sv. Marjeta kortonska v isti cerkvi in sv. Anton Pad. v cerkvi Borgo Pinti v Florenci.

1. Ali more svetinjica, ki nadomešča karmelski škapulir obenem nadomeščati višnjevca in rdečega? — C. M.

Da, vse takozvane male škapulirje lahko nadomešča ena in ista svetinjica, samo da mora imeti toliko blagoslovov, kolikor škapulirjev nadomešča. Med male škapulirje spadajo vsi drugi razun tretjeredniških.

2. Nekdo mi je rekel, da je treba za odpustke moliti najmanj 5 Očenašev, Zdravamarij in Čast... Pred kratkim sem pa brala v nekem nabožnem časopisu, da tudi en Očenaš zadostuje. Kdo ima prav? — A. P.

Tisti ima prav, ki Vam je rekel, da jih je treba najmanj 5. Nasprotno mnenje se po novejših rimskih določbah ne da več z gotovostjo vzdržati. Ko je Rim 10. jul. 1924. določil, da se mora za porcijunkulske odpustke moliti 6 Očenašev, ali enako dolga druga molitev, so nekateri sklepali, da jih je ravno toliko treba za druge odpustke. Ker je pa doslej prevladovalo prepričanje, da jih je treba samo 5, so v Rimu vprašali, kaj je s tistimi, ki se drže splošnega prepričanja in jih molijo le 5. Odgovor se je glasil: Non sunt inquietandi, naj se jih nikar ne vznemirja, češ, da jih je treba 6. Pet jih tedaj za druge odpustke zadostuje, za porcijunkulske jih je treba 6.

3. Koliko je treba moliti za rimske štacijske odpustke?

Kolikor za druge, to je najmanj 5 Očenašev, Zdravamarij, Čast... Pomniti pa je treba, da so rimski štacijski odpustki po novejših ugotovitvah samo štirje popolni, to je za božič, veliki četrtek, veliko nedeljo in vnebohod, drugi so nepopolni.

4. Ker je veliki teden vsak dan vesoljna odveza, naš duhovni oče pa ne more vsaki dan samo radi nje k nam, ker je precej oddaljen in tiste dni najbolj zaposlen, nam li more v tem in podobnih slučajih dati vesoljno odvezo tisti gospod, ki ima konventno sv. mašo? — S. L.

Da v smislu določbe z dne 15. dec. 1910. more to storiti vsak svetni in redovni duhovnik, ki je že v dušnem pastirstvu, ne pa semeniški duhovnik, ki še študira.

5. Ali se sme s slovenskim besedilom sprejemati v III. red, deliti vesoljno odvezo in papežev blagoslov? — A. H.

Sprejem v red ali sprejem obljub se sigurno lahko vrši v slovenskem jeziku in je to celo priporočljivo, da dotični razumejo pomisljivi obred. Drugače je glede vesoljne odveze in papežev blagoslova. Menimo pa, da bi tudi pri vesoljni odvezi in papežev blagoslovu lahko vse drugo bilo slovensko, le kar spada k bistvu ne.

6. Ali dobimo tretjeredniki takozvane »štacijske« odpustke tolikokrat, kolikorkrat zmolimo 6 Očenašev, Zdravamarij in Slava...? — S. F.

Nepopolna, popolnega samo enega na dan. Tako v smislu novega cerkvenega prava. Vse nasprotno trditve so zastarele.

MALI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

P. KRIZOSTOM:

'POVELJNIK MALIH KRIŽARJEV.

Nekako v sredini Italije leži ljubeznivo mestece Asizi. Tu je živel pred davnimi leti bogat trgovec Peter Bernardone, ki je imel sina z imenom Frančišek. Ta pa je bil čisto drugačne narave kot njegov oče. Prav nobenega veselja ni imel s trgovino in zaslužkom, pač pa se je rad oblačil v svilnata in baržunasta oblačila, ki so bila vsa preprežena z zlatimi trakovi. Tako dragoceno oblečen je zahajal k svojim prijateljem in njim na čast prirejal sijajne pojedine. Pri vsem tem posvetnem razveseljevanju pa je ostal Frančišek vedno plemenit in nedolžen.

Izbruhnila je tedaj vojska. Frančišek se obleče v svojo krasno viteško opravo in si nadene srebrno čelado, ki je bila okrašena z velikim nojevim peresom. Nato si opaše velik vojni meč in služabnik mu pripelje iskrega konjiča, ki ne miruje niti trenotek. Toda Frančišek ga bliskoma zajaha ter ga z lahkoto ukroti. Bil je namreč tedaj Frančišek eden najboljših jahačev v vsej deželi.

Nato je odjezdil mladi vitez na bojno polje. V vseh spopadih se je boril kot pravi junak. Toda sovražniki so bili mnogo številnejši in tako se je zgodilo, da je bil Frančišek premagan in ujet. V ječi, kjer je ostal dobro leto, je premišljeval svoje lahkomišljeno življenje in postal je mnogo resnejši.

Ko je bil izpuščen, je nevarno zbolel. V tej dolgotrajni bolezni se je še bolj spremenil. Izgubil je vse veselje nad posvetnimi zabavami in začel je služiti samo Jezusu. Postal je Kristusov vitez.

Odložil je svoja dragocena oblačila in vse, kar je imel, je razdelil med uboge. Živeti je hotel le od dela ih miloščine. Kmalu so se mu pridružili pobožni mladeniči; to so bili njegovi prvi učenci, s katerimi je skupno živel. Imenoval jih je svoje brate. Ljudje pa so jim rekli „frančiškani“, to je Frančiškovi sinovi.

Sveti oče v Rimu je blagoslovil Frančiška in njegove tovariše in jim je dal dovoljenje, da smejo pridigovati ter skrbeti za dušni blagor ljudstva. To so storili z velikim veseljem; posebno Frančišek je bil v tem nad vse goreč. Saj je tako toplo ljubil vsakega človeka, vsakega je hotel pripeljati k Jezusu.

Tudi živali je imel zelo rad. Imenoval jih je brate in sestre.

Njegova ljubezen do duš ga je nagnila, da se je odpeljal preko morja kot duhovni križar, hotoč pridobiti pogane za krščansko vero. V Egiptu je celo pred Sultanom govoril o Kristusu. Šel je nato v Palestino obiskat svete kraje, posvečene in orošene z Gospodovo krvjo. Kako srečnega se je čutil, da je smel stati na tej sveti zemlji! Zakaj do kri-

žanega Odrešenika je imel še prav posebno veliko ljubezen. In Gospod Jezus mu je to ljubezen poplašal že tu na zemlji.

Ko je premišljeval nekoč Frančišek na gori Verni Jezusovo trpljenje, so se naenkrat pokazale na njegovem telesu Gospodove rane, ki so mu ostale do smrti. Umril je leta 1226. Tisoči mož in žena so žalovali za njim, saj so ga častili kot svojega dobrega očeta. Na njegovo priprošnjo se je zgodilo mnogo čudežev. Dve leti po smrti je bil že slovesno proglašen za svetnika.

Ljubi „Mali Frančiškovi križarji“! Popisal sem vam čisto na kratko življenje vašega zavetnika, vašega duhovnega očeta, vašega poveljnika in vrhovnega križarja. Le dobro si vse utisnite v spomin in tudi drugim o sv. Frančišku in njegovih malih križarjih radi govorite. Odslej vam bom v vsaki številki povedal kak lep dogodek iz Frančiškovega življenja, da boste svojega ljubljeneza zavetnika in očeta vedno bolj poznali.

LAŽ UMORI DUŠO.

Andrej Avelinski je bil zelo učen mož. Mnogi so hvalili njegovo modrost in so želeli z njim občevati. Zaradi tega se pa Andrej ni prevzel, ampak je ponižno služil Bogu, od katerega izhaja vsa modrost.

Nekega dne je zagovarjal pred sodnijo svojega ljubega prijatelja. Zelo veliko mu je bilo na tem, da bi le-tega sodnik oprostil. Zato je govoril zanj z veliko gorečnostjo. Ker je bil zelo razburjen, je trdil celo nekaj takega, kar ni bilo res.

Zvečer pa je bral, kakor vedno, nekaj poglavij sv. pisma. Prišel je do stavka: „Usta, ki lažejo, umore dušo.“ Kako so ga ganile te besede! Iz celega srca je obžaloval, da se je zaradi svojega prijatelja zlagal. Jokaje je tožil: „Boga sem razžalil zato, da bi prijatelju dopadel. Toda čemu mi bo prijateljstvo človeka, če pa sem sovražnik Boga! Nikoli več ne bom lagal!“

Andrej je bil mož-beseda. Postal je celo velik svetnik.

ZLATI KLJUČEK.

Gospod katehet je povedal svojim učencem v šoli, da so se naselile v Ljubljani Frančiškanke Misijonarke Marijine. Tam v Gorupovi ulici imajo svojo hišico, kjer si z napornim delom služijo svoj vsakdanji kruh. V hišici imajo tudi majhno kapelico s tabernakljem, v katerem prebiva ljubi Jezus. Ključek za tabernakelj pa je bil star, črn in prav nič lep. — Komaj slišijo učenci o nelepem ključku, precej začnejo prinašati gospodu katehetu denar za nov zlat ključek. Trije dečki so svojo hranilno omarico do-cela izpraznili. Kdor je zaslужil ali dobil v dar kak dinar, ga ni nesel v prodajalno za sladkoročke, ampak viteško se je zatajil in dal denar raje za ključek.

V nekaj dneh je bil ključek plačan. Gospod katehet ga prinese v šolo lepo zavitega v bel papir. Ključek je močno pozlačen in nanj je privezan prekrasen zlat cofek. Ko bi vi vedeli, kako so se dečkom svetile oči, ko so gledali to krasoto. Malemu Bogdanu iz prvega razreda so se prstki na dvignjeni ročici kar sami krčili in zopet širili; ni se mogel zdržati, da ne bi pobožal prelepega zlatega cofka.

Jezus naj pa blagoslovi te dobre dečke, ki so mu tako lepo pokazali svojo ljubezen in naj jim s svojim nebeškim ključkom odpre njihova srca ter naj jih čez in čez blagoslovi!

PRIPOROČILA V MOLITEV.

Rajni: Fr. Pavlin, O. F. M. klerik-bogoslovec III. leta. Umrl v Ljubljani 26. marca. — M. Magdalena Najsvetejšega Zakramenta (Marta Zimmermann) karmeličanka na Selu, umrla 16. marca. — S. Marija Alojzija Boumgartner, O. S. Fr., šolska sestra. Umrla v Št. Pavlu na Koroškem 18. marca. Naj v Bogu počivajo.

Iz skupščine v Rudniku: Jera Nebec, Marija Grum, Marija Cernič, Marija Okorn.

Iz skupščine v Šiški: Dolžan Terezija.

Iz skupščine v Skofji Loki: Ivan Krašovic, Jakob Buh, Neža Kokalj, Marija Škrjanc, Marijana Potrebuješ, Marjeta Fojkar, Marija Oblak, Frančiška Dolinar, Marija Perko, Ana Božnar, Katarina Pintar, Terezija Krašovic, Marija Karlin, Neža Kržišnik, Frančiška Kallan, Helena Sever in Marija Šubic.

Stara Loka: Jožefa Langerholz, Marija Avbelj, Marijana Lukanič, Mina Ravnikar in Marjeta Dolinar.

Zabnica: Marija Cegnar in Marija Križnar.

Sora: Jedert Kožuh.

Sv. Lenart n. Šk. Loko: Urban Krmelj.

ZAHVALE ZA USLIŠANO MOLITEV.

Obljubili smo javno zahvalo Bogu, Mariji, sv. Antonu in sv. Mali Tereziki, ako se neka pravda za nas srečno izteče. Ker smo bili uslišani, hvaležno spolnujemo svojo obljubo.

Družina Kintel (Št. Rupert).

V dušnih zadevah priporočam sebe in svoje domače v molitev.

Fr. Serafin.

Zahvalim se za zadobljeno zdravje presv. Srcu Jezusovemu. sv. Antonu in sv. Mali Cvetki.

Anica Planinšek.

DAROVI.

1. Za armado sv. Križa.

Koljšek Marija Din 196; Lovrenčič Marija Din 50; Strucelj Marija (za križce) Din 24; Sterc Terezija Din 10; Bizjak Marija Din 10; Kos Helena in Ivana Din 10; Vifan Ivana Din 5; Klečnik Terezija Din 3; Rant Marija Din 2.

2. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški.

Zapuščina Mine Iskra iz Stora žup. Boh. Srednja vas Din 100; Neimenovana v zahvalo sv. Frančišku, sv. Antonu in Mali Tereziki Din 100; Marzidovšek Jakob, vojni kurat v pok. Din 50; Novak Pavla, Črniče pri Gorici Din 29.70; Hranilnica in posojilnica v Kamniku po dobroti preč. g. kanonika Iv. Lavrenčiča 500 Din; g. Martin Poljak, župnik v Sostrem 100 Din.

3. Za kip sv. Antona v Šiški.

Gpa. Apih v Šiški nabrala Din 2368.50, gpa. Karic, Ljubljana, nabrala Din 1449., gdč. Markelj, Podbrezje, nabrala Din 1889.50.

4. Za frančiškanske misijone.

Zbirka iz Brežic poslana po P. Maksu Din 109.30; zbirka v Kamniku, poslana po P. Mateju Vidmar Din 52.

5. Za kruhe sv. Antona.

Neimenovana 2 dolarja; Sluga Ana, Braslovče Din 25.

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Zopet jih imamo nekaj za Zlato knjigo, deloma od tu, deloma iz Amerike. Ko jih bo za éno stran, jih bomo objavili. — Ameriškim naročnikom sporočamo, da smo poslali večjo zalogo lista v Lemont. Ako bi tudi te zmanjkalo in Bog daj, da bi je, bomo poslali drugo. Ko dobimo imena novih naročnikov, v kolikor se niso pri nas naročili, jim bomo list naravnost pošiljali. Še nekaj njim v vednost. Včasih nam kdo za kake sv. maše pošlje. Prav radi jih sprejemamo in takoj opravimo, kar je pri nas, ko nas je več, vedno mogoče. — Od voditeljev III. reda smo dobili pritožbe, zakaj ne objavljamo raznih darov in imen darovavcev. Odgovarjamo, da kar je došlo na Uredništvo ali Upravništvo, smo vse objavili. Za drugo pa nismo odgovorni. Pošiljajte imena in darove naravnost na Uredništvo ali Upravništvo, ne pa komu drugemu, pa bo vse v redu. — Tiste, ki še niso poravnali naročnine, prosimo, naj to čim preje store, da vemo pri čem smo. — V zalogi imamo dvojce vrst razglednic: P. Engelharda Avbelj, našega v sluhu svetosti umrlega kitajskega misijonarja na mrtvaškem odru in ljubko procesijo kitajskih sirot, večina takih, ki so bile zavržene in pobrane. Sedaj se v sirotišnici vesele življenja v luči prave vere. Lepe pisane sukknjice imajo, kakor egiptovski Jožef. Ker je čisti dobiček namenjen tem sirotam, ki jih sedaj oskrbuje P. Baptist Turk, storite dobro delo, če jih pokupite. Komad stane 1 Din. Dobe se pri frančiškanskem vrtarju v Ljubljani. Ven jih pošiljamo le po 10 skupaj.